

คฤหาสน์ทรงโคโลเนียลสีเหลืองตั้งตระหง่านอยู่กลางใจเมือง ห้อมล้อมไปด้วยต้นไม้ใหญ่น้อยนานาพรรณ ที่ซึ่งเป็นศูนย์รวมจิตใจของผู้อยู่อาศัยมาหลายชั่วอายุคน รอยยิ้มและความเกื้อกูลที่สมาชิกในครอบครัวมีต่อกันอบอวลไปทั่วอาณาบริเวณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์เช่นนี้ บ้านหลังใหญ่ไม่เคยไร้ซึ่งเสียงหัวเราะ

“เอาอีกค่า เอาอีก” เด็กหญิงบุศย์น้ำเพชรส่งเสียงแจ๊ยแจ้วอยู่บนคอของคุณอาหมอ ร้องขอให้พาดำดิ่งลงไปใต้น้ำครั้งแล้วครั้งเล่า

“อ้าย นางเงือก ซ้อบซอบค่า” หนูน้อยกริตรี้องเสียงใสแจ้วเมื่อคุณอาย่อตัวลงให้เธอได้สัมผัสน้ำตามต้องการ มือป้อมตีผิวน้ำให้กระจายเป็นวง เสียงร้องชอบใจดังขึ้นเป็นระยะเมื่อละอองน้ำกระเด็นโดนหน้าตนเอง

“นางเงือกเหนียวหรือยังคะ” คุณหมอกกลางเอ่ยถามเสียงหอบ

“ยังค่า” นางเงือกน้อยส่งเสียงตอบอย่างรวดเร็ว

“แต่คุณอาเหนียวมากมาก ขอากลางพักแป๊บหนึ่งนะคะ” นายแพทย์กฤตกรกล่าวพลางก้าวขาเดินย่ำน้ำพาลานสาวตัวน้อยไปนั่งบนเบาะยาง แล้วลากเบาะพร้อมนางเงือกไปสมทบกับคุณใหญ่ คุณรอง และคุณเล็กที่กำลังสอนเด็กชายบุญรักษาว่าว่ายน้ำอยู่ฝั่ง

“เก่งมากครับเสือน้อย ดีซาก็ แข็งๆ ครับ ดีมาก”

ร่างอ้วนกลมของเจ้าเสือน้อยผลุบๆ โผล่ๆ อยู่ในน้ำ พยายามทำตามสิ่งที่บิดาพร่ำบอก

คุณใหญ่ละสายตาจากบุตรชายแล้วหันไปยกคิ้วให้น้องชายคนรอง

“มาครับเสือน้อย ว่ายมาหาอรอง” คุณรองอ้าแขนรอรับร่างอ้วนกลมที่มานะดำผุดดำว่ายเข้ามาหา

“เก่งมาก” ผู้เป็นอายุกว้างหลานชายขึ้นสุดแขน แล้วโยกไปมาเหนือผิวน้ำ

“บุญเก่งมาก” เจ้าเสือน้อยประกาศก้อง

“ซีไม่จริง ลูกใครเนี่ย” คุณใหญ่ส่ายหน้าพร้อมยิ้ม

“พี่บุญ เก่งๆ” หนูน้อยน้ำบุศย์ปรบมือให้กำลังใจพี่ชายอยู่บนบะเวยาง ก่อนจะกะพริบตาปริบๆ จับจ้องเป้าหมายใหม่ที่กำลังลอยคออยู่ในน้ำ

“อาเล็กขา นางเงือกอยากว่ายน้ำอีก แต่อาหโมเหน้อยแล้วค่า” เด็กหญิงตัวน้อยส่งเสียงอดอ้อนคุณอาคนเล็กด้วยแววตาใสซื่อ

“ครับผม เจ้าหญิง” และก็เป็นดังเช่นทุกครั้ง ที่คุณอามักจะพ่ายแพ้ต่อแววตาและน้ำเสียงเช่นนี้เสมอ คุณเล็กก็ลืกลืมจ๋อว่ายน้ำเข้าไปรับนางเงือกขึ้นชี่คอแล้วพาพุ่งตัวเข้าหาเจ้าเสือน้อยอย่างรวดเร็ว เสียงกรี๊ดร้องและเสียงหัวเราะของสี่เสือและสองทாயาตังไม่ขาดสายพลอยทำให้สองผู้อาวุโสที่นอนเล่นอยู่บนเตียงข้างสระว่ายน้ำอ้อมยิ้มตามไปด้วย

“เจ้าตัวเล็กนี่ซื่ออันดีเหลือเกิน” เจ้าสัวก้องภพเอ่ยกับคุณน้ำเพชร

“ไปบุญเลยคุณเป็นผู้ใหญ่เลยนะคะ ทั้งที่อายุห่างกันนิดเดียว” คุณน้ำเพชรระบายยิ้มอ่อนโยน

“เพราะต้องดูแลน้องตั้งแต่เล็ก เลยได้ฝึกให้รู้จักคิดตั้งแต่เนิ่นๆ เห็นแบบนี้แล้วก็สบายใจ” คุณปู่และคุณย่าส่งยิ้มให้กัน ก่อนที่จะทอดสายตาดูกลับไปมองบรรดาทายาทที่กำลังแหวกว่ายอยู่ในสระน้ำต่อเจียบๆ

“ลูกสาวพี่ใหญ่ พลังเหลือล้นจริงๆ” คุณเล็กหายใจหอบถี่ ในขณะที่พานางเงือกน้อยว่ายน้ำเข้าไปหาผู้เป็นบิดา

ตุ้ม! เสียงน้ำแตกกระจายด้วยร่างอ้วนกลมของเจ้าเสือน้อยที่เพิ่งกระโดดลงมาจากขอบสระ พาให้คุณอารองและคุณอากาศกลางโดนน้ำกระเซ็นใส่เข้าเต็มเปา

“ใบบุญก็ไม่ต่างกันเลยครับ ไม่มีวีแววว่าจะหมดแรง” คุณรองหันไปเอ่ยกับพี่ชาย

“ใบบุญครับ আহหมอว่าเราพักกันแป๊บหนึ่งก่อนดีกว่า আহหมอไม่ไหวแล้ว” คุณหมอกกลางพยายามโน้มหน้าवलานชาย

“บุญแข็งแรง ไม่เหนื่อยเลยสักนิด” เจ้าเสือน้อยยกวงแขนทั้งสองข้างขึ้นโชว์ความแข็งแรง

“ขึ้นมาพักผ่อนของว่างกันก่อนนะคะทุกคน” สะใภ้ใหญ่ร้องบอกเสียงหวาน ในขณะที่เดินนำสะใภ้รองและแม่บ้านลำเลียงของว่างออกมา

“คุณแม่ น้ำมิน มาเล่นน้ำกันค่าบ” เจ้าเสือน้อยตะโกนเรียก

“ใบบุญ น้ำบุศย์ ขึ้นมาทานขนมก่อนดีกว่า วันนี้น้ำมินทำขนมหยกมณีอร่อยอ้ออ้อย” มินตราายกจานขนมสี่เหลี่ยมรกดขึ้นมาโชว์

“อ้าว” สองหนูน้อยร้องประสานเสียงขึ้นพร้อมกัน

“งั้นเราขึ้นไปเติมพลังกันก่อนดีกว่านะครับ” คุณใหญ่กล่าวพลางขยับเข้าไปอุ้มบุตรสาวลงจากคือน้องชายคนเล็ก แล้วนำไปส่งให้ภรรยา

“ไปครับใบบุญ ไปทานขนมของมินมินกัน” คุณรองอุ้มเจ้าเสื่อ

น้อยไปส่งให้มินตราที่ยืนรอรับอยู่ข้างสระ

สองศรีสะเกใ้ช่วยกันผลัดผ้าให้แก่เจ้าตัวเล็ก แล้วพาไปนั่งรับของว่างพร้อมกับคุณปู่และคุณย่า ก่อนที่จะนำเสื้อคลุมและผ้าขนหนูไปส่งให้แก่สี่เสื่อที่เพิ่งว่ายน้ำแข่งกันเข้ามาแตะขอบสระ

“ขอบคุณครับ” คุณหมอกกลางและคุณเล็กรับเสื้อคลุมจากพี่สะใ้มาสวม ก่อนที่จะรับผ้าขนหนูผืนเล็กมาซับผมที่เปียกชื้น

“เสื้อคลุมคะพีใหญ่” บัญชาว่าพลางกางเสื้อคลุมออก อำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เป็นสามี

“ขอบคุณครับ” คุณใหญ่กล่าว แล้วโน้มใบหน้าฝั่งปลายจมูกลงบนแก้มนวลเพื่อเป็นการขอบคุณด้วยภาษากายอีกกรอบ ก่อนที่จะจับจูงมือบางพาหญิงสาวไปนั่งลงบนเก้าอี้ข้างสระว่ายน้ำ

“บัวช่วยนะคะ” เมื่อสามีนั่งลงบนเก้าอี้เรียบร้อยแล้ว บัญชาจึงเดินอ้อมไปยืนอยู่ด้านหลัง หยิบผ้าขนหนูขึ้นมาช่วยซับผมที่เปียกชื้นอย่างเบามือ

“ไปนั่งกับพีใหญ่ดีกว่า” คุณรองรับเสื้อคลุมจากมินตรามาสวม แล้วโอบเอวบางของภรรยาพาไปนั่งร่วมโต๊ะกับพี่ชายคนโต ส่วนตนเองนั้นทรุดตัวลงนั่งบนพื้นเบื้องหน้า พลางเอียงคอยื่นผ้าขนหนูไปให้

“ช่วยหน่อยนะครับ” คนหลงเมียดึกส่งสายตาวาน

มินตราอมยิ้มน้อยๆ รับผ้าขนหนูมาซับเส้นผมดำขลับซ้ำๆ ด้วยความตั้งใจ

“โตจนป่านนี้แล้ว ยังเช็ดผมเองไม่เป็น ตายๆ” คุณเล็กส่ายหน้า หันไปบ่นพึมพำกับพี่ชายฝาแฝด

“แต่ก็ดีไม่ใช่หรือไง ไม่ต้องมายืนเมื่อยทำเอง อย่างแกกับฉันเนี่ย” คุณหมอกกลางตอบ โดยที่สายตายังจับจ้องอยู่ที่พี่ชายคนโตและคนรอง ก่อนที่จะเดินคุ่มเข้าไปนั่งลงกับพื้นด้านหน้าพีใหญ่ของบ้าน

“ในฐานะพีก็ต้องดูแลน้อง เพราะฉะนั้นเช็ดให้ผมด้วยครับ”

คุณหมอกกลางยื่นผ้าขนหนูให้คนที่นั่งอยู่ด้านหลัง แล้วเอี้ยวตัวกลับมา
นั่งหลังตรงรอรับบริการเสริมอย่างใจจดใจจ่อ

คุณใหญ่เลิกคิ้วมองคนเรียกร้องสิทธิ์ของความเป็นน้องแล้ว
ส่ายหน้าน้อยๆ แต่ก็ยินยอมให้บริการแต่โดยดี

“อ้าว” คุณเล็กอุทานเมื่อพี่ชายฝาแฝดหนีเข้าไปร่วมวงอีกคน
เสียหมายเลขสีถอนหายใจก่อนที่จะก้าวขายาวๆ ไปนั่งลงกับพื้นด้าน
หน้าพี่ชายคนรอง จากนั้นจึงเอี้ยวตัวไปยกคิ้วพร้อมกับยื่นผ้าขนหนู
ในมือออกไปให้

“เซ็ดให้ด้วยครับ ผมเมื่อย” น้องเล็กของบ้านว่าพร้อมกับไหว
ไหล่เล็กน้อย

“มาร มารไม่เลิกจริงๆ พวกแก” คุณรองขยับมือเซ็ดไปบนไป
ทว่าคนเป็นน้องก็ไม่ยี่หระ ยังคงนั่งฮัมเพลงรับจังหวะกับการ
ซับเส้นผมอย่างสบายอารมณ์

“ขี้เกียจเซ็ดตัวเอง ก็หาคนมาช่วยทำให้สิเจ้าหมอ” คุณใหญ่
เอ่ยกับน้องชายคนกลาง

“ก็ยังไม่เจอนีครับ” นายแพทย์หนุ่มตอบ

“หมอสาวๆ สวยๆ ที่โรงพยาบาลแกมีตั้งเยอะ” คุณรองหันไป
ร่วมวงสนทนา

“สมภารไม่กินไก่วัดครับพี่รอง” เจ้าของโรงพยาบาลตอบยิ้มๆ

“พี่กลางไม่เหมือนพี่รองหรอกครับ ที่คิดรวบหัวรวบหางเด็กใน
ปกครองตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกัน” คุณเล็กเอ่ยเสียงกั๊กหัวเราะ ก่อนที่
เสียงระรื้นจะแปรเปลี่ยนเป็นเสียงหลง

“โอ๊ย!” น้องเล็กของบ้านร้องลั่น เมื่อมือขยันกำลังบดขยี้หนัง
ศิระตะนงแรงๆ จนระบบประสาทลั่นคลอนไปตามทฤษฎีแรงโน้มถ่วง

“โห หนังแทบหลุด” คนถูกแกล้งถลันตัวลุกขึ้น แล้ววิ่งไปนั่งบน
ที่พักรอเก้าอี้ตัวที่พี่สะใภ้คนรองนั่งอยู่

“น้องมินคินนี่ให้พี่รองนอนนอกห้องเลยนะ คนใจร้ายต้องโดนลงโทษให้สาสม” คุณเล็กว่าพร้อมกับวาดวงแขนขึ้นโอบไหล่พี่สะใภ้เอาไว้หลวมๆ

“คะ พี่เล็ก” มินตราหัวเราะขัน แล้วพยักหน้ารับน้อยๆ

“พอเลยเจ้าเล็ก ปล่อยมือจากเมียพี่เดี๋ยวนี้” คนหวงเมียเด็กดึงแขนน้องชายให้พ้นทางแล้วทรุดตัวนั่งลงแทนที่ ยกแขนขึ้นโอบไหล่มนเอาไว้อย่างถือสิทธิ์

“เล่นเป็นเด็กๆ เลย” มินตรายกมือขึ้นตีแขนสามี ก่อนที่จะดันตัวลุกขึ้นไปยกจานขนมมาบริการหนุ่มๆ ทั้งสี่

“หมอกกลาง งานเปิดอาคารใหม่เดือนหน้าเตรียมงานไปถึงไหนแล้ว” คุณใหญ่เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงที่เป็นทางการขึ้นกว่าเดิม

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีครับ วันจันทร์ผมมีประชุมสรุปงานกับทางออร์แกไนเซอร์ แล้วจะรีบนำรายงานการประชุมมาให้พี่ใหญ่ดูอีกที” คุณหมอกกลางตอบ

“อืม ดี มีอะไรให้พี่ช่วยกับอภนะ”

“ขอบคุณครับพี่ใหญ่”

“ได้กำหนดการที่ชัดเจนแล้วรีบบอกพี่ด้วยนะเจ้าหมอ จะได้ล็อกเวลา” คุณรองเอ่ยกับน้องชายคนกลาง ก่อนที่จะอำปากรับขนมที่ภรรยาส่งมาป้อน

“ส่วนผมล็อกเวลาแล้วทั้งวัน จะไปนั่งดูพยาบาลสาวๆ คุณหมอสวยๆ ให้น้ำหัวใจไปเลย” คุณเล็กว่าพลางยกจานขนมของตนขึ้นมาจิ้ม แล้วยื่นออกไปด้านหน้าหมายจะป้อนให้พี่สะใภ้คนรอง

มินตราอมยิ้มแล้วขยับอำปากรับ ทว่ามือหนาของสามีที่นั่นอยู่ข้างๆ ยื่นออกไปผลัดขนมหยกมณีขึ้นมาออกไปให้พ้นทางเสียก่อน

“อย่า-มา-มั่ว-นึ้ม-กับ-เมีย-ฉัน” คุณรองคำรามในลำคอ

“อ้าว นี่เมียพี่รองหรือครับ ไม่บอกไม่รู้จะเนี่ย” คนมั่วนึ้มไหว

ไหล่น้อยๆ ก่อนที่จะยื่นหน้าไปรับขนมชิ้นที่พี่สะใภ้กำลังจะส่งไปป้อนพี่ชาย

“ขอบคุณครับน้องมิน หวานดีจังเลย” เสือร้ายหมายเลขสี่หัวเราะชอบใจ ก่อนที่จะลุกขึ้นวิ่งหนีการตามล่าของเสือร้ายหมายเลขสองไปรอบสระว่ายนํ้า โดยมีสองทายาทตัวน้อยยื่นปรบมือส่งเสียงให้กำลังใจ

“อาเล็ก วิ่งไวๆ ค่า” หนูน้อยนํ้าบุศย์ส่งเสียงร้อง

“อารองสู้ๆ” เจ้าเสือน้อยปรบมือให้กำลังใจคุณอาอยู่ข้างๆ น้องสาว

เพียงชั่วเสี้ยววินาทีที่เสือเล็กหันไปโบกไม้โบกมือให้หลานสาวและหลานชาย เสือรองก็สบโอกาสผลักเสื่อจอมป่วนตกลงไปในนํ้า ทั้งเสื่อคลุม

“โห เปียกเลยพี่รอง” คุณเล็กตะโกนแล้ววิ่งนํ้าใส่คนที่ยื่นหัวเราะอยู่ข้างขอบสระ

“ท่าทางจะอยากลองของ” พี่ชายคนรองหักนิ้วแล้วถอดเสื่อคลุมออก กระโดดตามลงไปจัดการตัวป่วนต่อในนํ้า

“บุญเล่นด้วยครับ” เจ้าเสือน้อยร้อง

“นํ้าบุศย์ขอเล่นด้วยค่า” เด็กหญิงตัวน้อยชูแขนขึ้นเพื่อให้คุณย่าช่วยผลักดัน แล้ววิ่งตามพี่ชายไปยืนรรออยู่ที่ขอบสระ

“พักยังไม่ทันหายเหนื่อยเลย” คุณหมอกกลางสายหน้าพร้อมยิ้ม ก่อนที่จะเดินนำพี่ชายคนโตลงไปช่วยกันดูแลเจ้าตัวเล็กในนํ้าอย่างใกล้ชิด

2

“กว่าจะเสร็จเคส กินเวลานานเลยนะคะ” นภา พยาบาลสาวใหญ่เอ่ยกับ นายแพทย์กฤตกร โภคินอภิวัฒน์ หลังจบเคสผ่าตัดผู้ป่วยรายสุดท้ายของวัน

“เหนื่อยหน่อยนะครับ ช่วงนี้มีเคสทุกวัน” นายแพทย์หนุ่มกล่าวพลางเหลือบตามองนาฬิกาบนผนังห้องทำงาน

“เลยเวลาออกเวรแล้ว คุณกลับไปพักผ่อนเถอะ” ผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการและเจ้าของโรงพยาบาลเอ่ยเสียงทุ้มกับผู้ใต้บังคับบัญชา

“ขอบคุณค่ะคุณหมอ” นภาค้อมศีรษะลงเล็กน้อยแล้วจึงเดินแยกออกไปอีกทาง

กฤตกรเดินนำคนสนิทขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นสำหรับผู้บริหาร

“ชุดสำหรับงานคืนนี้ผมแขวนไว้ในห้องแต่งตัวแล้วนะครับนาย” จัตุรารายงานผู้เป็นนายที่กำลังถอดเสื้อกาวน์ออกแล้วยื่นให้ภานู้นำไปเก็บเข้าที่

“ขอบใจมาก” กฤตกรกล่าว ก่อนที่จะเดินเข้าไปยังห้องพักผ่อนส่วนตัวที่เชื่อมต่อกับห้องทำงาน

“ฉันต้องไปถึงโรงแรมภายในยี่สิบนาที” กฤตกรเอ่ยกับ
คนสนิทในขณะที่ก้าวขึ้นรถ

“ครับนาย” ฉัตรและภานุขานรับคำสั่ง
เมื่อเข้านั่งประจำที่บนรถยุโรปคันหรูแล้ว ชายหนุ่มจึงหยิบ
สมาร์ทโฟนขึ้นมาต่อสาย

“เฮ้ย ไอ้หมอ จะมาถึงกี่โมงเนี่ย” นายแพทย์นทีกรอกเสียงถาม
มาตามสาย

“กำลังไป โทษที ติดเคสด่วน แล้วคนอื่นถึงกันแล้วเหอ”
กฤตกรเอ่ยถาม

“มาทั้งหมดแล้ว รีบๆ เลย รอแถวอยู่คนเดียว เจ้าบ่าวก็ทำท่าจะ
อุ้มเจ้าสาวหนีเข้าห้องหอแล้วเนี่ย” นายแพทย์นทีตะโกนตอบแข่งกับ
เสียงอึกที่กภายในงาน

“เออ เดี่ยวเจอกัน” กฤตกรดึงโทรศัพท์ออกจากหูเล็กน้อย
ก่อนที่จะสรุปแล้วกดวางสาย

“ยินดีด้วยเพื่อน” กฤตกรตอบว่าเจ้าบ่าวของงาน

“นี่ก็จะเบียร์ซะแล้ว มาถึงตอนได้ฤกษ์ส่งตัวเข้าหอพอดี”
นายแพทย์ณัฐวุฒิ เจ้าบ่าวของงานโอบไหล่คนมาที่หลัง แล้วพาไป
ถ่ายรูปร่วมกับเจ้าสาวที่แบ็คดรอป

“ใครจะกล้าเบียร์ เพื่อนเป็นฝั่งเป็นฝาทั้งที” กฤตกรยกคิ้วให้
คนเป็นฝั่งเป็นฝาที่กำลังส่งสายตาวานอ้อมให้เจ้าสาว โดยไม่นึก
เกรงใจเพื่อนสนิทที่สถานะ ‘ยังโสด’ เลยแม้แต่หน่อย

เมื่อทักทายกับเจ้าบ่าวเจ้าสาวพอหอมปากหอมคอแล้ว จึง
ขอตัวไปรวมกลุ่มกับเพื่อนสนิทที่นั่งกันอยู่ที่โต๊ะหน้าสุดของห้องจัด
เลี้ยง

“มาคนเดียวอีกแล้วหรือวะไอ้กลาง เมื่อไหร่จะพาเด็กมาแนะนำ

ให้เพื่อนๆ รู้จักสักที” นายแพทย์นพดล คุณพ่อลูกสองตะโกนแซวผู้มาใหม่เสียงดังลั่น

กฤตกรหรีตตามองตามเสียงแล้วยกมือขึ้นมาชี้หน้าพร้อมทั้งส่งสายตาดุไปให้ “มีเมื่อไหร่แล้วจะพามาโชว์” ชายหนุ่มตอบเสียงเรียบตามสไตล์

“อย่าให้รอนานจนลูกฉันบวชล่ะ” คนมีครอบครัวคนแรกของกลุ่มยังคงเดินหน้าทับถมหนุ่มโสดโพรไฟล์ระดับดาวล้านดวงไม่เลิก

“ไต่กลางมันร้อเจอสาวหวานเหมือนพี่สะใภ้อยู่” นายแพทย์ที่ช่วยเสริมบทสนทนาอย่างรู้ทัน

“แน่นอน สะใภ้คนที่สามต้องหวานให้ได้เท่าน้องบัวกับน้องมิน ไม่งั้นหมดสิทธิ์” ชายหนุ่มผู้นิยมความหอมหวานยอมรับซึ่งๆ หน้า ด้วยสัมผัสได้ถึงรัศมีความสุขของพี่ชายคนโตและคนรองที่กระจายเผื่อแผ่มาถึงตน ดังนั้นเขาจึงได้แต่นึกภาวนาอยู่ในใจว่าขอให้โชคดีได้พบเจอหญิงสาวที่เพียบพร้อมเรียบร้อยและอ่อนหวานเหมือนพี่สะใภ้ทั้งสองคนบ้าง

“ไม่อยากเปลี่ยนแนวบ้างหรือไงวะ สวยแซบก็น่าค้นหาอะเว้ย” นายแพทย์นพดลว่า โดยมีนายแพทย์ที่พยักหน้าเห็นด้วยหึหึๆ

“ไม่ละ ไม่ชอบแบบฉาบฉวย” กฤตกรตอบพร้อมทั้งไหวไหล่บ่อยๆ สองเพื่อนสนิทจึงได้แต่กลอกตามองกันแล้วแบะปาก

“เออ ไต่กลาง เดียวไปนั่งฟังเพลงกันต่อตามประสาชายโสดข้างล่างนะ” นทีเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“เอาสิ พวกมิถุก็มีเมียก็กลับบ้านไปนอนแล้วกัน” กฤตกรเหลือบตามองคนมีครอบครัวขณะพูด

“เฮอะ วันนี้เมียไฟเขียวไว้ย ยันหว่าง” นพดลตอบเสียงกระดึกระด้า

เมื่อพิธีการต่างๆ ในงานมงคลสมรสจบลง นายแพทย์ทั้งสาม

จึงได้เคลื่อนพลไปนั่งฟังเพลงต่อในบาร์สุดหรูของโรงแรมห้าดาว หนึ่งในธุรกิจของครอบครัวโกคินอภิวัดณ์

“แต่ชีวิตคู่ของไอ้หมอมัน” นทียกแก้วที่บรรจุน้ำสีอำพัน
ขึ้นมา

“แล้วไอ้ฉันมันจะได้รู้ถึงสวรรค์” ผู้ที่มีประสบการณ์มาก่อน
หัวเราะในลำคอ ก่อนที่จะยกแก้วของตนขึ้นมาชน

กฤตกรส่ายหน้าพร้อมยิ้มแล้วยกแก้วของตนขึ้นมา ยื่นออกไป
กระทบกับแก้วอีกสองใบที่ค้างรออยู่กลางอากาศ

“เฮ้ยๆๆ ที่แปดนาฬิกา เด็ดสุดยอดวะ” นทียกแก้วในมือลง
กะพริบตาปริบๆ จ้องมองไปยังทิศทางที่เฒ่าบอกเพื่อนร่วมโต๊ะ

“น้อยๆ น้อยๆไอ้ที่ ไอ้หมोजิต” กฤตกรยกมือขึ้นตบคางคนที่
อ้าปากค้างเต็มแรง

“จิตแพทย์ครับ กรุณาเรียกให้ครบด้วย” จิตแพทย์คนที่ท้วง ใน
ขณะที่กวาดสายตามองหาของสวยๆ งามๆ ต่อ

“เฮ้ย” นพดลร้อง

“นี่ก็อีกคน โววายเอาโล้” ผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่ายหน้า
พร้อมกับถอนหายใจ

“เออ! ก็คนตกใจนี่หว่า นั่นมันนางร้ายป้ายแดงเขมิกาเชียวะนะ
โว้ย ไม่ยกักรู้ว่าชอบมาเที่ยวที่นี่ด้วย” นายแพทย์นพดลว่าพลา
งพยักพเอิดให้อีกสองคนหมอมองตาม

หญิงสาวรูปร่างสะอิดสะเอ้งเดินนวนายนาเข้ามาในชุดเดรส
เกาะอกสีดำกระโปรงสูงเหนือเข่าขึ้นมาหนึ่งฝ่ามือ ใบหน้าสวยโฉบเฉี่ยว
แต่งแต้มสีสันอย่างงดงามเข้ายวน โดยเฉพาะอย่างยิ่งริมฝีปากอิมสี
แดงสด ที่สามารถสะกดสายตาทุกคู่ได้อยู่หมัด

ไม่เว้นแม้กระทั่งเจ้าของโรงพยาบาล ที่เคยปรารภกับใครต่อใคร

ว่าชื่นชอบผู้หญิงเรียบร้อย ไม่แต่งตัวฉูดฉาด ยังต้องกลืนน้ำลายตัวเอง

กฤตกรมองตามร่างบอบบางที่เอื้อมกรายผ่านโต๊ะที่ตนนั่งอยู่ไปตลอดทาง จนกระทั่งเธอย่อตัวลงนั่งตรงข้ามกับนักธุรกิจชื่อดังที่นั่งอยู่ที่โต๊ะเดียวกัน

“เฮ้ย มากับเสี่ยวิวัฒน์” นายแพทย์นพดลร้องเสียงหลงกับภาพที่เห็น

“เสี่ยตายอะ สวยๆ แบบนี้ไม่น่าเลย” นายแพทย์นทียกมือขึ้นตบหน้าผากด้วยความเสียดาย

“ก็แค่พวกสวยแต่รูปร่างไม่หอม หวังรวยทางลัดสินะ” นายแพทย์กฤตกรกระตุกยิ้มร้ายแล้วถอนหายใจยาว นึกเสียดายความงามของหญิงสาวอยู่ไม่น้อย

“อาหฺนูเข้มขงเสี่ย มาๆ มานั่งข้างๆ เสี่ยดีกว่าน้า” เสี่ยวิวัฒน์ทำน้ำเสี่ยงกะลิมกะเหลี่ย พลังขยับตัวลุกขึ้นหมายจะเข้าไปโอบไหล่นางร้ายหน้าสวย

เขมิกาหลบเบะปาก ก่อนที่จะแสวงหันกลับไปส่งยิ้มหวานให้คนที่ยืนอยู่ตรงหน้า

“หนูxonั่งตรงนี้ดีกว่านะคะเสี่ย ที่นี่คนเยอะ หนูไม่ยอมเป็นข่าว เดี่ยวงานหด” เขมิกาส่งเสี่ยงออกด้ออน

“เออ จริงๆ เสี่ยลิมไป แต่ว่าถึงงานหดก็ไม่มีไร เสี่ยเลี้ยงหนูได้น้า” ถึงแม้จะเอ่ยเช่นนั้น ทว่าเสี่ยวิวัฒน์ก็ยอมนั่งลงที่เดิมแต่โดยดี

“เสี่ยดีมีวิสกี้หนอยนะคะ เดี่ยวเข้มรินให้” เขมิการินน้ำสีอำพันใส่แก้วแล้วยื่นออกไปให้คนตรงหน้า

“ชอบใจหนูมากน้า ที่ยอมมานั่งฟังเพลงเป็นเพื่อนเสี่ย” ชาย

สูงวัยร่างอ้วนท้วม พุงกลมโต รีบยื่นมือไปกุมแกวทาบที่มือบางของหญิงสาวเอาไว้

เขมิก้าบั่นหน้ายิ้มหวาน แล้วค่อยๆ ดึงมือออก “สำหรับเสียเข็มยีนดีเสมอค่ะ”

ดาราสาวเจ้าบทบาบทฟีนยืมทั้งที่แววตาของเธอไร้ซึ่งความสดใส กิริยาต่างๆ ที่เขมิก้าแสดงออกกับเสียวิวัฒน์อยู่ในสายตาของกฤตกร ตลอดเวลา

เธอสวย ชายหนุ่มไม่อาจปฏิเสธความจริงข้อนี้ไปได้ หากจะเปรียบอีกนัยนั้นก็คือเขากำลังหลงเพลิดเพลินกับการพิศมองความงาม เบื้องหน้า จริตจะก้านท่าทางชมัายชายตาของเธอทำให้เขาหลงลืมแม้กระทั่งเวลาและเพื่อนร่วมโต๊ะ

“เฮ้ย จะห้าทุ่มแล้ว กลับกันเถอะ พรุ่งนี้ฉันเวรเช้า” นพดลเอ่ยหลังจากยกแก้ววิสกี้ขึ้นมาจิบจนหมด

และนั่นก็เป็นการดึงสติใครบางคนให้กลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริงอีกครั้ง กฤตกรส่ายหน้ากับสิ่งที่ตนหลงมัวเมาไปชั่วขณะ

“จริงด้วย เวรเช้าเหมือนกัน ไป กลับไ้กลาง” นทีวางแก้ววิสกี้ลงบนโต๊ะ แล้วหันไปเอ่ยชวนเจ้าของสถานที่ที่นั่งเสียบมาหลายนาที่

“พวกแกกลับกันก่อนได้เลย ฉันขอนั่งฟังเพลงต่ออีกพัก” กฤตกรเอ่ยด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“เออๆ ตามใจ เจ้าของโรงพยาบาลนี่ อยากรไปทำงานเวลาไหนก็ได้อยู่แล้ว ไปไ้ทีกลับ” นพดลลุกขึ้นยืน ก่อนที่จะเดินน่านที่ออกไป

เมื่อสองนายแพทย์เดินคล้อยหลังไปแล้ว กฤตกรจึงยกแก้ววิสกี้ในมือขึ้นมาจิบอีกครั้ง โดยที่สายตายังคงจับจ้องอยู่ที่ตำแหน่งเดิม พลังล้วงสมาร์ตโฟนออกมาจากกระเป๋า แล้วเปิดเว็บไซต์ยอดฮิตขึ้นมา เพื่อค้นหาประวัติของใครบางคน

“เขมิก้า ชื่อเล่นเข็ม อายุยี่สิบห้าปี อาชีพนางแบบ นักแสดง

แจ้งเกิดจากบทนางร้าย” กฤตกรก็มองอ่านประวัติคร่ำๆ ของดาราสาว แล้วเงยหน้าขึ้นจ้องมองไปยังโตะที่เธอนั่งอยู่อีกกรอบ

“เสียดายหน้าตาที่ดี ไม่น่าคิดสั้นเป็นเด็กเสียเลย” ชายหนุ่มพึมพำกับตัวเอง

แต่ก็ต้องสนทนากับภาพที่กำลังเห็น เพราะดาราสาวผู้ดูลูกขึ้น ยืน ทอดสายตามองร่างเมามายไร้สติของชายสูงวัยด้วยสีหน้าที่ยากเกินจะบรรยาย

เขมิกายักไหล่แล้วแบะปากใส่ร่างไร้สตินั้น ก่อนที่จะเดินจ้ำอ้าว ออกจากบาร์ไปอย่างรวดเร็ว โดยมีใครอีกคนเดินตามไปติดๆ พร้อมด้วยคนสนิท

“พี่โคดี้คะ เข้มออกมาแล้วนะคะ เข้มอยากออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ชยะแขยงตาแก่ตื้นหากลับนั้นจะแย่อยู่แล้ว” เขมิกาท่อสายหาผู้จัดการส่วนตัว ก่อนที่จะวิ่งตัวปลิวไปยังลานจอดรถทันทีที่กดวางสาย

“ไปไหนแล้ว ไฉนจริง ชยะแขยงจั้นเหรออ แล้วทำไมเธอถึงเลือกทำแบบนี้ล่ะ” กฤตกรเอ่ยเสียงแผ่ว สอดสายตามองหาร่างปลิวลมที่ปลิวไปตามลมว่องไวเสียจนความเร็วของเสียยังเทียบไม่ติด

“ใจเย็นๆ นะเข้ม เดี่ยวมันก็จะดีขึ้น” ผู้จัดการส่วนตัวที่มีนามในวงการว่าโคดี้แต่ชื่อตามบัตรประชาชนคือนายทรงกลดเอ่ยปลอบท่าทางตุ้งตุ้ง

“ทำไมคะพี่โคดี้ ทำไมเข้มต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วย เข้มเบื่อเข้มเหนื่อย” เขมิกากลั่นเสียงสะอื้นให้

“จั้นก็ย้ายออกมาอยู่กับเจ้าที่คอนโด ไม่ต้องสนใจใครที่บ้านหลังนั้นอีก” ทรงกลดถอนหายใจ

“แต่บ้านหลังนั้นเป็นบ้านของพ่อแม่เข้มนะคะ เข้มรักที่นั่นบ้านที่เป็นตัวแทนความรักของพ่อกับแม่” เขมิกายปล่อยน้ำตาให้ไหล

อาบแก้ม ก่อนที่ทั้งสองจะจมอยู่ในความเงียบ ต่างฝ่ายต่างก็ดำดิ่งไปสู่
ห้วงความทรงจำของตน

ภาพรอยยิ้มของชายและหญิงวัยกลางคนที่นั่งมองเด็กสาว
ในชุดนักเรียนมัธยมปลายถักผมเปียสองข้างตีซิมอยู่บนระเบียงบ้าน
ไม้ยกสูง เสียงบรรเลงเพลง “นางครวญ” ดังซบซุ่มคลอเคล้าไปกับ
กลิ่นหอมกำจายของมวลดอกไม้ในยามโพล้เพล้

‘เก่งมากเลยลูก เข้มคือความภูมิใจของแม่ล่ะลูกนะ’ หญิง
วัยกลางคนหน้าตาใจดีปรบมือให้นักดนตรีไทยที่เพิ่งบรรเลงเพลงจบลง

‘ขอบคุณค่ะแม่ เข้มรักแม่ที่สุด’ เด็กสาววางไม้ตีซิมลง ก่อนที่
จะโผล่เข้าไปสวมกอดมารดา

‘เข้มชอบบ้านหลังนี้ไหมลูก’ ผู้เป็นบิดาเอ่ยถามน้ำเสียงอ่อนโยน

‘ชอบค่ะพ่อ บ้านของเราर्मี่น่าน่าอยู่’

‘พ่อดีใจที่ลูกชอบ บ้านหลังนี้คือชีวิตและหัวใจของพ่อ พ่อตั้งใจ
ทำงานเก็บเงินมาทั้งชีวิต เพื่อที่จะได้สร้างบ้านในฝันบนที่ดินที่ตกทอด
สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน บ้านกับที่ดินแปลงนี้คือสมบัติชิ้นเดียวที่
พ่อมี พ่ออยากให้แม่กับเข้มได้อยู่อย่างสุขสบาย ไม่ต้องทนอุดหนุนอยู่ใน
บ้านเช่าที่คับแคบอีก’

‘เข้มรักพ่อจังเลย’ เด็กสาวผละออกจากอกมารดา แล้วยกแขน
ขึ้นกอดคอบิดา โนม้ใบหน้าท่านลงมาหอมแก้มสากทั้งสองข้างอย่าง
ออดอ้อน

ก่อนที่ภาพความทรงจำอันอบอุ่นไปด้วยความสุขจะจางหายไป
ไป และมีอีกหนึ่งความทรงจำแล่นเข้ามาแทนที่

‘นังเข้ม พ่อกับแม่แก่ตายแล้ว เลิกร้องสักที่ได้ไหม น้ารำคาญ
จริง’ กานดาผู้มีศักดิ์เป็นป้าตวาด แล้วเดินเข้าไปดึงแขนเรียวเล็กให้
ออกมาจากการเกาะกอดร่างไว้วิญญูณของบุคคลอันเป็นที่รักยิ่ง
ทั้งสองของเธอ

‘ไม่จำเป็น พ่อกับแม่อยู่ที่นี้ พ่อกับแม้อยู่กับเข็ม’ เด็กสาวเงยหน้าขึ้นมองพี่สาวคนเดียวของมารดาด้วยดวงตาแดงก่ำ

‘นั่งเด็กโง่ เลิกพุ่มพายสักที ต่อไปนี้แกต้องเชื่อฟังฉัน พ่อกับแม่แยกให้ฉันเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินจนกว่าแกจะบรรลุนิติภาวะ เพราะฉะนั้นอย่าทำให้ฉันโมโห เพราะถ้าฉันหมดความอดทนเมื่อไหร่ ฉันจะขายสมบัติของแกทิ้งให้หมดเลยคอยดู’

รอยยิ้มร้ายของผู้เป็นป้ายังคงเด่นชัดอยู่ในห้วงมโนสำนึกตลอดหลายปีที่ผ่านมา

เขมิกาไม่มีวันลืมเลือน ในวันที่เธอสำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เธอรีบกลับบ้านเพื่อที่จะนำข่าวดีมาบอกกับภาพของบิดาและมารดา ทว่าก่อนที่เธอจะเดินเข้าบ้านตากลมโตกีสบเข้ากับกระดาศแผ่นสีขาวยที่แปะอยู่ข้างรั้ว

หัวใจดวงน้อยคล้ายถูกกระชากออกจากร่าง เมื่อผู้เป็นป้าเดินมาบอกกับเธอด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้มกึ่งสะใจว่า ‘ได้นำบ้านอันเป็นสมบัติชิ้นเดียวที่บิดาและมารดาของเธอทิ้งไว้ให้ไปจำนองแล้วไม่มีเงินผ่อนคืน กระดาศที่แปะอยู่ข้างรั้วคือหมายศาล และนั่นคือสิ่งที่ผู้เป็นป้าลักภาระมาให้เธอด้วยคำพูดที่ว่า ‘ของของแก ถ้าแกยังอยากได้ ก็หาเงินมาไถ่เอาเอง’

จากวันนั้นเด็กสาวก็ขวนขวายหางานทำ เพื่อส่งเสียตัวเองเรียนและหาเงินมาผ่อนค่าบ้าน นับว่าเธอยังโชคดีเพราะในขณะที่เธอกำลังทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟอยู่ที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง เธอก็ได้พบกับทรงกลด และเขาก็พาเธอเข้าสู่เส้นทางสายบันเทิง จนกระทั่งเธอมีวันนี้ วันที่เป็นดาวดวงเด่นที่น่าจับตามองของวงการ

นั่นคือภูมิหลังของนางร้ายเจ้าบทบาทที่น้อยคนนักจะได้รับรู้ เพราะภาพที่เธอถูกจับปรุงแต่งในชีวิตสายบันเทิงนั่นคือความเป็นผู้หญิงที่ม้ามั่น สวย โฉบเฉี่ยว และเปรี้ยวซ่า

หลังจากเดินตามหาคนที่สามารถดึงดูความสนใจจนทั่วบริเวณแล้วก็ยังไม่เจอตัว กฤตกรจึงสั่งให้คนสนิทเตรียมรถกลับบ้าน

“ฉัตรภา ภาณุ ผู้หญิงสมัยนี้น่ากลัวจังเลยนะ” กฤตกรถอนหายใจยาว ก่อนที่เขาจะเอย่กับคนสนิทที่เปรียบเสมือนเพื่อนรู้ใจและผู้ช่วยคนสำคัญ

“นายหมายถึงใครครับ” ฉัตรภามพลงสบตากับภาณุ

“ก็คุณนางร้ายที่มากับเสี่ยวิวัฒน์นะสิ”

และคำตอบของผู้เป็นนายก็ยิ่งทำให้สองคนสนิทอ้าปากค้างด้วยความแปลกใจ ร้อยวันพันปีพวกเขาไม่เคยได้ยินผู้เป็นนายวิพากษ์วิจารณ์หญิงสาวคนใดมาก่อน และนี่คือครั้งแรก นั่นเท่ากับว่าเจ้านายของพวกเขากำลังให้ความสนใจนางร้ายหน้าสวยคนนั้นเป็นพิเศษ

“อาจจะมึนอะไรมากกว่าที่เราเห็นก็ได้นะครับนาย” ภาณุแสดงความคิดเห็นแบบเป็นกลาง

“อืม ได้ยินว่าขยะแขยง แต่กลับขม้ายชายตาให้ทำขนาดนั้นแปลกจริงๆ” กฤตกรส่ายหน้า ก่อนที่จะหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาจัดการตารางงานต่ออย่างเงียบๆ ทิ้งให้สองคนสนิทส่งสายตามองกันไปมาด้วยความฉงนสงสัย

3

“คุณอา ซาหวัตตีค่า” เด็กหญิงบุญศยน้ำเพชรในชุดนักเรียนเตรียมอนุบาล กระพุ่มมือป้อมขึ้นจดหน้าผากก่อนที่จะค้อมศีรษะและย่อตัวลงอย่างน่ารัก

“คุณอากลาง สวัสดิ์ศรีรับ” เด็กชายบุญรักษายืนตัวตรง ก่อนที่จะประนมมือขึ้นจดระหว่างคิ้วแล้วค้อมศีรษะลงอย่างนอบน้อม

เมื่อประนมมือไหว้ผู้เป็นอาด้วยมารยาทไทยตามแบบฉบับที่มารดาสอนมาเรียบร้อยแล้ว หนูน้อยทั้งสองจึงกระโดดกอดคอคุณอาหมอที่ย่อตัวลงรอรับคนละข้าง

“สวัสดิ์ศรีรับเจ้าหญิง เจ้าชาย” กฤตกรกดปลายจมูกโค้งลงบนแก้มซ้ายของหลานชายและหลานสาว

“วันนี้คุณพ่อของคุณแม่ไปดูน้องน้อยคนใหม่ของคุณลุงชินกับคุณน้าแก้ว อากกลางเลยถือโอกาสมารับเจ้าชายกับเจ้าหญิงไปทานไอติมกัน”

“ว้าว” เจ้าหญิงกับเจ้าชายทำตาโตด้วยความดีใจ

“น้ำบุญศยทานสตรอว์เบอร์รี่สองอันนะค่า” เจ้าหญิงน้อยชูนิ้วป้อมขึ้นมาตามจำนวนไอศกรีมที่อยากจะรับประทาน

“ได้เลยค่ะ แล้วไปบุญละศรีรับ ทานก็อันดี” ถามพลางอุ้มหลาน

สาวขึ้นพาดบ่า แล้วจูงมือหลานชายให้เดินตาม

“บุญเอาสามเลย วันนี้บุญเหนื่อยมากค้าบ” เจ้าเสื่อน้อยเงยหน้าขึ้นตอบพร้อมกับชูนิ้วขึ้นมาสามนิ้ว

“แล้ววันนี้ไปบุญทำอะไรบ้างครับ ถึงได้เหนื่อยขนาดนี้”

“บุญต้องไกวชิงช้าให้น้องเนเน่ แล้วก็ต้องพาน้องข้าวหอมไปเล่นกระดานลื่นด้วยครับ อาเล็กบอกว่าสุขภาพบุรุษต้องดูแลสาว ๆ” คำตอบใสซื่อของหลานชายชวนให้คุณอาหมอสะดุ้ง

“เก่งมากครับเสื่อน้อย” กฤตกระบายยิ้มเอ็นดูสุขภาพบุรุษตัวน้อย แต่นึกตำหนิน้องชายฝาแฝดอยู่ในใจ ที่ริสอนให้เจ้าเสื่อน้อยเป็นหนุ่มเจ้าสำราญตั้งแต่ยังเล็ก แต่ถึงกระนั้นการที่หลานชายเป็นคนมีน้ำใจก็นับว่าเป็นสิ่งที่ดี เรื่องแบบนี้คงต้องค่อย ๆ สอนกันไป

“ไอติม ไอติม ไอติม” เมื่อเดินทางมาถึงร้านไอศกรีมโฮมเมดชื่อดังและสั่งของโปรดเรียบร้อยแล้ว เจ้าตัวเล็กก็นั่งโยกตัวไปมาพร้อมกับร้องตะโกนคำว่า ‘ไอติม’ แข่งกันเป็นจังหวะ

“แล้ววันนี้ນ้าบุญศย์ทำอะไรบ้างครับ ที่โรงเรียน” คุณอาหมอชวนเด็ก ๆ สนทนาระหว่างที่รอไอศกรีมรสเด็ด

“น้าบุญศย์กินข้าวเยอะ ๆ แล้วก็นับเลขค่า” หนูน้อยยิ้มแฉ่งแก้มแทบปริ แล้วนำเสนอสิ่งที่ตนทำด้วยความภูมิใจ

“แล้วไปบุญล่ะครับ นอกจากดูแลสาว ๆ แล้ว ทำอะไรอีกบ้าง”

“บุญช่วยครูฟ้าสอนเพื่อนนับเลขค่าบ ครูฟ้าสวยมาก...” เจ้าเสื่อน้อยลากเสียงยาวตรงคำว่า ‘มาก’

“สวยสู้คุณแม่ได้หรือเปล่า”

“อืม...” เจ้าเสื่อน้อยทำท่าครุ่นคิด ก่อนที่จะอมยิ้มแก้มแทบปริแล้วตอบคำถามผู้เป็นอา

“คุณแม่กับน้ามินสวยที่สุดครับ”

“ใครก็ผู้สองสาวที่บ้านไม่ได้จริงๆ สิเนะ” กฤตกรส่ายหน้าพร้อมยิ้ม เพราะเจ้าเสื้อน้อยยดิดอสาสะใภ้ที่ควบตำแหน่งน้องสาวบุญธรรมของมารดาเป็นตังเมมาตั้งแต่วัยเด็ก

ครี๊ด! ครี๊ด!

ชายหนุ่มเบนสายตามองชื่อสายเรียกเข้าที่ปรากฏบนหน้าจอสมาร์ตโฟน “อากกลางออกไปคุยงานแป๊บนึงนะครับ”

เขาเอ่ยบอกเด็กๆ แล้วเงยหน้าขึ้นส่งสัญญาณบอกคนสนิทให้ช่วยดูแลเจ้าตัวเล็กแทน จากนั้นจึงเดินเสียงออกไปคุยโทรศัพท์ข้างร้านปล่อยให้สองหนูน้อยนั่งรับประทานไอศกรีมพร้อมทั้งฮัมเพลงแข่งกันไปพลางๆ

“ตลกมากเลยเจ้ เข้มซ่าจนท้องแข็งเลย”

“ใช่ บางทีกับคนประเภทนี้ก็ต้องแสดงอิทธิฤทธิ์กันบ้าง”

เสียงกระดิ่งหน้าประตูร้านไอศกรีมดังขึ้น พร้อมกับเสียงสนทนาของหญิงสาวใบหน้าสวยที่เดินเคียงคู่เข้ามากับชายหนุ่มที่มีท่าทางต้งต้ง

“นั่งตรงนี้ดีกว่าเข้ม วิวดีดี” ทรงกลดปรายตามองไปยังโต๊ะที่ฉัตรและภานูนั่งอยู่ ขยิบตาเจ้าชู้ทอดสะพานให้หนุ่มๆ เล็กน้อยระหว่างที่ย่อตัวลงนั่งบนเก้าอี้

สองบอดีการ์ตรีบหลุบตาลงแล้วยกแก้วคาปูชิโนร้อนขึ้นมาจิบเพื่อหลบหลีกเลี่ยงสายตาซุกซนของหนุ่มหน้าหวานโต๊ะข้างๆ

“ตายจริง เด็กที่ไหนคะเนี่ย น่าเอ็นดูจังเลย” เขมิกาส่งยิ้มหวานให้หนูน้อยที่นั่งกินไอศกรีมอยู่ตามลำพัง

สองหนูน้อยส่งยิ้มตาทายตอบกลับมาให้คุณน้าหน้าสวย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าเสื้อน้อยที่ออกอาการยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ถูกใจคนสวยเข้าเต็มเปา

เขมิกาแสร้งขยับตัวแล้วชวนหนูน้อยร่างอ้วนกลมทั้งสองสนทนา
ในระหว่างที่พนักงานเดินมารับออร์เดอร์

“เอารสอะไรดีนี่” เขมิกาทำท่าครุ่นคิด

“สตรีทเบอร์รีค่า อาร่อยมาก” หนูน้อยแก้มยุ้ยร้องตอบ

“แล้วเอาอะไรอีกดีนี่” เขมิกาอมยิ้มแล้วถามต่อ

“ช็อกโกแลตกับวานิลลา อร่อยสุดๆ ครับ” เจ้าเสิร์ฟน้อยแนะนำ
เมนูที่ตนเองชื่นชอบ พร้อมกับขยับตัวหมายจะลงจากเก้าอี้

ฉัตราก็รีบลุกขึ้นไปอุ้มนายน้อยลงจากเก้าอี้เด็ก

เด็กชายบุญรักษาถือช้อนที่มีไอศกรีมติดอยู่มายืนให้คุณนำ
คนสวยลองชิม

“อันนี้อร่อยค่าบ” ว่าพลางยื่นช้อนไอศกรีมออกไปด้านหน้า
หญิงสาวชะงักเล็กน้อยก่อนจะระบายยิ้มกว้าง แล้วค่อยๆ โน้ม
ใบหน้าลงละเอียดชิมไอศกรีมจากเจ้าหนูร่างจ้ำม่ำ

“อร่อยจริงๆ ด้วย ขอขอบคุณครับสุดหล่อ” เขมิกาเอ่ยขอบคุณ
พร้อมกับขยับใบหน้าสวยเข้าใกล้สุดหล่อของเธอ

สุดหล่อตัวน้อยยื่นบิตตัว กะพริบตาปริบๆ ด้วยความเขินที่ถูก
คนสวยชม

“น่าเอ็นดูจริงเชียว เขินเป็นด้วย” ทรงกลดส่ายหน้าชั้นด้วยความ
เอ็นดู

เมื่อเห็นว่าพี่ชายเอาไอศกรีมไปแบ่งปันคุณน้ำโตะข้างๆ หนูน้อย
น้ำบุศย์ก็ชูแขนขึ้นทั้งสองข้าง ภาณุที่ยืนสแตนดบายรออยู่ก่อนแล้วจึง
รีบเดินเข้าไปอุ้มหนูน้อยลงจากเก้าอี้เด็กอีกคน

“ของน้ำบุศย์ก็อร่อยค่า” หนูน้อยตัวป้อมยื่นช้อนไอศกรีมไป
ป้อนคุณน้ำคนสวยบ้าง

เขมิกาก็มลงละเอียดชิมไอศกรีมจากหนูน้อยน้ำใจงาม แล้ว
ยกนิ้วโป้งขึ้นทั้งสองข้าง

“อรร้อยสุดๆเลย” เขมิกาเอ่ยชม

สองหนุ่มน้อยยิ้มจนแก้มแทบปริ เมื่อสั่งเมนูที่อยากรับประทานกับพนักงานของร้านเรียบร้อยแล้ว ดาราสาวจึงหันมาชวนหนุ่มน้อยที่ตอนนี้ย้ายมานั่งชนาบข้างเธอเป็นที่เรียบร้อยแล้วสนทนาต่อ

“ชื่อน้ำบุศย์หรือคะ” เขมิกาเอ่ยถาม

“ค่า” หนุ่มน้อยเลียไอศกรีมที่ติดริมฝีปากก่อนที่จะตอบคำถาม

“แล้วสุดท้ายแล้วคนนี่ชื่ออะไรครับ” เขมิกาถามผมเจ้าเลือน้อยอย่างเบาเมื่อ

“ไบบุญคับ” เจ้าเลือน้อยเผลอปากตอบด้วยความเขินอายที่ถูกคนสวยชมว่าหล่อเป็นรอบที่สอง

“ตาย ชื่อน้ำรักเดียว ไบบุญ น้ำบุศย์” ทรงกลดว่าแล้วชวนหนุ่มน้อยเล่นเป่ายิ้งฉุบแข่งกันรับประทานไอศกรีมไปด้วย

“เขมิกา” นายแพทย์หนุ่มพิมพ์ ครั้นเสร็จจากคุณธรร
สายสำคัญแล้วเดินกลับเข้ามาในร้านก็พบว่าหลานรักทั้งสองกำลังนั่งชบอภหึงสาวที่เข้ามาวิ่งเล่นในความฝันของตนหลายคืนติด

ชายหนุ่มขี้ตาค้ายกับไม่เชื่อว่าภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าจะเป็นความจริง “คุณนางร้ายตัวจริงหรือ แล้วไบบุญกับน้ำบุศย์ไปรู้จักกับเธอตอนไหน” กอดกรว่าพลางขยับตัวเข้าไปแอบอยู่ตรงมุมหนึ่งของร้าน เพื่อที่จะได้ลอบมองดูเธอหยอกล้อเล่นกับหลานชายและหลานสาวได้ถนัด

“ไม่แต่งหน้าแบบนี้ดูดีกว่าตั้งเยอะ” ชายหนุ่มมอมยิ้ม เมื่อใบหน้าสวยใสปราศจากเครื่องประทีนผิวสีฉูดฉาดโน้มลงสัมผัสแก้มยุ้ยของหลานสาว

“ไม่เห็นจำเป็นต้องใส่ชุดรัดๆ แบบคีนั่นเลย แค่นี้ก็หุ่นดีจะแยแล้ว” นายแพทย์หนุ่มพิจารณาชุดแต่งกายของดาราสาว ที่ผิดจาก

คืนแรกที่เจอกันโดยสิ้นเชิง วันนี้เธอสวมเพียงเสื้อยืดยึดรูปกับกางเกง
ยีน ซึ่งทำให้เธอดูน่ารักสมวัย แต่ส่วนเว้าส่วนโค้งที่อิงแอบอยู่ด้านใน
กลับโดดเด่นน่าค้นหาเสียยิ่งกว่าการใส่ชุดสั้นๆ วาบหวีหลายเท่าตัว
หลังจากแอบลอบเป็นถ้ำมองอยู่นานพอสมควร กฤตกรก็จำเป็นต้อง
ออกจากที่ซ่อนแล้วเดินไปยังโต๊ะที่เด็กๆ นั่งอยู่

“อากกลางมาแล้ว” เจ้าเสื้อน้อยตะโกนเรียกพร้อมกับปรบมือ
ดีใจ

“อากกลางขา” หนูน้อยน้ำบุศย์ยกแขนขึ้นสองข้างเพื่อให้คุณอา
อุ้ม

ชายหนุ่มอมยิ้มก่อนที่จะเดินเข้าไปรับหลานสาวซึ่งอ่อนเข้าสู่
อ้อมอก แล้วกดปลายจมูกลงบนแก้มผู้แข็งแรง ทาบทับบริเวณที่ตารา
สาวเพิ่งประทับรอยจุมพิตไปเมื่อครู่

“มากวนอะไรคุณน้ำเขาครบเด็กๆ” ผู้เป็นอาเอ่ยถามน้ำเสียง
อ่อนโยน ก่อนที่จะปรับเป็นโหมดหน้าหนึ่ง แล้วค้อมศีรษะให้หญิงสาว
และเพื่อนเล็กน้อยเพื่อเป็นการขอโทษ

“ไม่กวนคำบ น้ำเซิมสวย” เจ้าเสื้อน้อยตอบจับพลัน
เซมิกาอมยิ้มแล้วออกตัวช่วยเด็กๆ ตอบคำถามอีกแรง “ไม่กวน
เลยคะ เด็กๆ น่ารักมาก”

“ต้องขอโทษพวกคุณด้วยนะครับ” คุณหมอเจ้าระเบียบยังคง
คอนเซปต์หน้าหนึ่ง และใช้ระดับเสียงโมโนโทนในการสนทนา

“เด็กๆ ครับ เรากลับกันดีกว่า คุณพ่อกับคุณแม่พาน้องคนใหม่
ของน้ำแก้วกลับบ้านแล้ว เราไปหาน้องกันนะครับ” คุณอากกลางของ
เด็ก ๆ กล่าว

“ว้าว” สองหนูน้อยเบิกตาโต และร้องประสานเสียงด้วยความ
ตื่นเต้น

เด็กชายบุญรักษาซาบซึ้งยืนบนเก้าอี้ตัวเดียวกับเขมิกาก่อนที่จะฉกหอมแก้มคุณน้ำคนสวยอย่างรวดเร็ว

คนโดนขโมยหอมมอ้มยิ้ม แล้วกดปลายจมูกของเธอลงบนแก้มผู้ยของเจ้าหนูน้อยทั้งสองข้างบ้างเช่นกัน

“น้ำเข็มไปเที่ยวบ้านบุญนะครับ” เจ้าเสือน้อยเอ่ยชวน

“เอ่อ...” เขมิกาทำท่าอึกอัก ก่อนที่จะยกมือเรียขึ้นจับแก้มผู้ยของหนุ่มน้อยเอาไว้

“ไว้วันหลังนะครับ น้ำเข็มยังทานไอติมไม่อิ่มเลย” ดาราสาตอบรับไมตรีของเจ้าหนูน้อยด้วยรอยยิ้มหวาน ยิ้มหวานที่ถูกส่งให้หลานชาย แต่สะท้อนกระเด็นกระดอนไปกระแทกหัวใจใครบางคนเข้าเต็มเปา

“ไปครับไปบุญ” กฤตกรพยักหน้าให้ฉัตรเข้ามามีเจ้าเสือน้อยก่อนที่จะหันไปสั่งการกับภานุ

“ภานุจัดการค่าใช้จ่ายด้วย จ่ายให้โต๊ะนี้ด้วยนะ” เมื่อสั่งการเสร็จ ร่างสูงส่งก็เดินนำผู้ติดตามออกไปทันที โดยไม่ยอมหันกลับไปมองคุณน้ำคนสวยของเด็กๆ อีกแม้แต่หน่อย ปล่อยให้เด็กๆ ต้องเอี้ยวตัวกลับมาโบกไม้โบกมือลาคุณน้ำคนใหม่ไปตลอดทาง

“ชี้เก๊ก หล่อตายละ” ทันที่ที่ร่างสูงของชายหนุ่มเดินคล้อยหลังพ้นประตูร้าน เขมิกาก็กระแทกลมหายใจเสียดัง ดังเสียงจนคนสนิทที่รอเคลียร์ค่าใช้จ่ายสะดุ้ง

“คุณคะ ไม่ต้องจ่ายให้ฉันหรอกนะ แค่นี้ฉันจัดการเองได้ ไม่ต้องปฏิเสธคะ ทำตามที่คุณบอก ถือว่าฉันขอร้อง พอดีไม่อยากเป็นหนี้บุญคุณคนชี้เก๊ก” เขมิกาวาเสียงสับสน

“เอ่อ...” ภานุทำท่าอึกอัก

“เปลี่ยนจากจ่ายเงินเป็นแลกเบอร์โทร. กันดีไหมคะสุดหล่อ” ทรงกลดขยิบตาเจ้าชู้

ภานุจึงได้แต่ค้อมศีรษะแล้วเดินตามผู้เป็นนายออกไป

“อ้าย งานดีอะ ฉันจอง พุดเลยว่สองคนนี่ฉันจอง” ทรงกลดกระต๊อบเท้าอยู่กับที่ พร้อมกับกัดริมฝีปากล่าง พยายามทำหน้าที่ตาเข็กซี่สุดชีวิต

“พอๆ ค่ะพี่โคตี๋ เข้มเสียดายไอติม” เขมิกากลั่นหัวเราะกับท่าทางของพี่ชายหัวใจสาว ก่อนที่จะตั้งหน้าตั้งตาจัดการไอศกรีมตรงหน้าต่อ

หลังจากชั้นรถเรียบร้อยแล้วหนูน้อยทั้งสองก็หมดพลังนอนไป กับเบาะ กฤตกรโน้มโอบหน้าลงจุมพิตที่หน้าผากเจ้าตัวเล็กทั้งสอง ก่อนที่จะหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาเช็คอีเมล

“นายครับ” ภานุซึ้งใจ รวบรวมความกล้ารายงานสถานการณ์ตามจริง “ผมไม่ได้จัดการค่าไอติมให้คุณเขมิกานะครับ”

กฤตกรลดสมาร์ตโฟนลงวางไว้บนตัก แล้วเงยหน้าขึ้นถาม “ทำไม”

“เธอบอกว่า เอ้อ...” ภานุทำเสียงลังเลที่จะเล่าต่อ

“ว่าอะไร” ผู้เป็นนายเร่งรัด

“บอกว่าไม่อยากเป็นหนี้บุญคุณคนที่เข็กซี่ครับ” ภานุตอบเสียงกลัวหัวเราะ

กฤตกรอ้าปากค้างกับคำปราคาษของหญิงสาว ด้วยตั้งแต่เล็กจนโตยังไม่เคยมีใครวิพากษ์วิจารณ์เขาอย่างร้ายกาจเช่นนี้มาก่อน

“น้องกล้า น้องกันต์ มาตรงนี้ลูก มาดูน้องคนใหม่ น้องชื่อ น้องไกรนะครับ ต่อไปน้องกล้ากับน้องกันต์ต้องช่วยคุณพ่อคุณแม่ดูแลน้อง แล้วก็ต้องรักน้องมากๆ นะครับ”

บัวชูชาจูงมือหลานชายทั้งสองไปนั่งคุกเข่าลงข้างกายแก้วกัลยา

ที่อุ้มทารกตัวน้อยเอาไว้แนบอก

เด็กชายกัล้านรงค์และเด็กชายกันตศรยกนี้บีบมขึ้นตะที่แขน
น้องตัวน้อยอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“จับได้ครับลูก จับมีื่อน้องคุณะครับ” แก้วกัลยาเอ่ยบอกบุตร
ชาย

ทว่าเด็กน้อยก็ยังคงนั่งนิ่ง จ้องมองเจ้าตัวเล็กที่อยู่ในอ้อมกอด
ของมารดาตาไม่กะพริบ

เมื่อเห็นว่าหลานชายยังคงกล้าๆ กลัวๆ บัวบุชาจึงเอื้อมมือไป
จับมือบีบมของน้องต้นกล้าและน้องกันตขึ้นมาจับมือเจ้าตัวน้อยเอาไว้
พี่ชายทั้งสองเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มให้มารดาและคุณป้า

“น้อง” เด็กชายกัล้านรงค์เอ่ยเสียงแผ่ว ดวงตาฉายแววแห่ง
ความปีติ

“ครับ น้องของต้นกล้ากับน้องกันต” บัวบุชาลูบผมหลานชาย
ทั้งสองอย่างเบามือ ก่อนที่จะขยับตัวลุกขึ้นเพื่อให้บิดาของเด็กๆ ได้
เข้าไปร่วมล้อมวงครอบครัวบ้าง

เตชินนั่งคุกเข่าลงด้านหลังของภรรยาแล้วโอบกอดเธอเอาไว้
หลวมๆ

กฤตไฉน บัวบุชา ผู้กำกับพิทักษ์ คุณเฟื่องฟ้า และคุณยาย
สายหยุด นั่งมองภาพครอบครัวเล็กๆ ที่เริ่มจะขยายใหญ่ขึ้นตามจำนวน
ทายาทด้วยรอยยิ้มกว้าง

“คุณตา คุณยาย คุณทวด ซาหัดดีค่า” เด็กหญิงบุศย์น้ำเพชร
ตะโกนมาตามทาง ก่อนที่จะไผ่เข้าสู่อ้อมกอดของคุณตา

“คุณตา คุณยาย คุณทวด สวัสดีครับ” เด็กชายบุญรักษายืน
ตัวตรง แล้วยกมือขึ้นทำท้าวันทยหัตถ์เลียนแบบคุณตาเวลาที่แต่งชุด
ข้าราชการตำรวจเต็มยศ

ผู้กำกับพิทักษ์อมยิ้ม ก่อนที่จะอำแขนรับหลานชายคนโตเข้าสู่

อ้อมกอดอีกคน เมื่อโอบกอดและหอมแก้มคุณตาจนชื่นใจแล้ว เจ้าตัวเล็กทั้งสองจึงผละไปกอดคุณยายและคุณทวดบ้าง ก่อนที่จะกลับเข้าไปซุกกอกคุณตาสุดที่รักอีกรอบ

“เจอคุณตาคุณยายคุณทวด แล้วลืมคุณพ่อคุณแม่เลยนะครับ น้อยใจจังเลย” กฤตน์ยว่าพลางยกมือขึ้นกอดอกทำเสียงแงงอน

“ลืมากลางด้วยครับ” กฤตกรเอ่ย ก่อนที่จะประนมมือไหว้พ่อตาแม่ยายของพี่ชายคนโต

แต่การเรียกร้องความสนใจของสองเสือก็ไร้ผล เมื่อสองหนูน้อยในอ้อมกอดของคุณตาคำลึงจับจ้องไปยังน้องน้อยคนใหม่ด้วยนัยน์ตาเป็นประกาย บัวบุชาก็จูงมือน้อยๆ ของบุตรชายและบุตรสาวพาเดินเข้าไปนั่งลงข้างๆ ต้นกล้าและน้องกันต์

“โบบุญครับ น้ำบุศย์คะ นี่คือน้องไกร น้องชายของลูกนะคะ” บัวบุชากล่าว

สองหนูน้อยพยักหน้ารับหึ๊งๆ แล้วชะเง้อคอมองน้องน้อยตัวแดงๆ ในอ้อมกอดของคุณน้ำ

บัวบุชาก็และแก้วกัลยาสบตากันแล้วระบายยิ้ม ผู้มีศักดิ์เป็นป้ายื่นมือไปรับเด็กชายไกรพงศ์มาจากน้องสาว ก่อนที่จะขยับตัวเข้าไปนั่งกลางวงล้อมของหนูน้อยทั้งสี่

“น้องไกรลูก นี่พี่โบบุญ พี่ชายคนโตของน้องไกรนะครับ ส่วนคนสวยๆ คนนี้คือพี่น้ำบุศย์ พี่สาวของหนู คนต่อมาคือพี่ต้นกล้า แล้วก็พี่กันต์นะครับ”

บัวบุชาก็มลงพูดกับเด็กน้อยในห่อผ้า ถึงแม้ว่าในเวลานี้น้องไกรยังคงไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่เธอสื่อ แต่บัวบุชาก็เชื่อว่าเด็กน้อยในห่อผ้าสีฟ้าอ่อนนี้จะสัมผัสได้ถึงความรักที่พี่ๆ ทั้งสี่มีให้

“โบบุญเป็นพี่คนโตต้องดูแลน้องนะลูก” บัวบุชาก็ก้มบุตรชาย

“ค้าบ” พี่ชายคนโตขานรับคำมารดาเสียงใส

“ดีมากลูก เราเป็นพี่น้องกัน ต้องรักกันให้มาก น้ำบุศย์ ต้นกล้า
น้องกันต์ก็ต้องเชื่อฟังพี่ไบบุญนะคะ” บัวบูชาส่งยิ้มหวานให้ลูกๆ และ
หลานๆ

“ค่า/ค่าบ” เด็กๆ ประสานเสียงขึ้นพร้อมกัน จนเจ้าตัวน้อยสะดุ้ง
บิดตัวในอ้อมกอดของผู้เป็นป้า

“มีใครอยากหอมแก้มน้องไกรบ้างน้า” คุณหมอแก้วกัลยาเอ่ย
ถาม

หนูน้อยทั้งสี่ยกแขนทั้งสองข้างขึ้นพร้อมกัน

“น้องกันต์ เข้ามาหาป้าสิลูก มาหอมแก้มน้องไกรนะครับ”
บัวบูชาเอ่ยกับหลานชายคนที่สอง

เด็กชายกันต์ศรชยับตัวเข้าไปใกล้ บัวบูชายกเจ้าตัวเล็กขึ้น
เล็กน้อยเพื่อให้สองพี่น้องสัมผัสแก้มกันเป็นครั้งแรก เมื่อน้องกันต์ได้
สัมผัสแก้มนิ่มของน้องชายแล้วจึงขยับตัวออกเพื่อให้พี่ชายเข้าไปบ้าง
เด็กชายกล้าณรงค์และเด็กชายบุญรักษาขยับตัวเข้าไปสัมผัสแก้มของ
น้องชายคนเล็กพร้อมกัน เด็กชายไบบุญ เด็กชายต้นกล้า และเด็กชาย
กันต์มองหน้ากันแล้วอมยิ้ม ก่อนที่จะจูงมือกันออกไปเล่นสู้รบกับ
ผู้เป็นตา

เด็กหญิงบุศย์น้ำเพชรยกมือขึ้นแตะแก้มน้องชายคนใหม่แล้วรีบ
ชักมือกลับอย่างรวดเร็ว

“น้องเจี๊พใหม่ค่า” หนูน้อยเอียงคอถามมารดา

“ไม่เจี๊พคะลูก แต่หนูต้องจับน้องเบาๆ นะคะ น้องยังตัวเล็ก”
บัวบูชาตอบบุตรสาวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“น้ำบุศย์ชอบน้องค่า น้องน่ารัก” หนูน้อยขยับตัวเข้าไปเกาะ
แขนแก้วกัลยา พร้อมกับเอาใบหน้าน้อยๆ ู๊แขนคุณน้าไปมาอย่าง
อดอ้ออน

แก้วกัลยาส่ายหน้าให้ความซื่ออ่อนของหลานสาว ก่อนที่จะ

โอบร่างเล็กขึ้นมาหนึ่งบนตัก “น้ำบุศย์ก็น่ารักที่สุดค่ะ พอพี่สาวน่ารัก น้องชายก็เลยน่ารักตามใจค่ะ” คุณน้ำคนสวยกดจมูกลงบนกลุ่มผมของหลานสาว

“เฮ้ย ใ้ใหญ่ลูกสาวแก่น่ารักวะ” เขยเล็กตะโกนคุยกับเขยใหญ่

“แน่นอน ลูกสาวก็ต้องขี้อ้อนเป็นธรรมดา ถึงฉันจะมีทายาทแค่สองคน แต่ก็มีครบ ทำเป็นไงเลยได้สมใจ ไม่เหมือนแหกรอก ทำไม่เป็น” เขยใหญ่ที่แพ้เรื่องจำนวนทายาทเกทับ

“คอยดู ท้องหน้ารับรองแก่ได้หลานสาวแน่” คนถูกปราคาสา ไหวไหล่

“แกยังจะมีอีกหรือไอ้ชิน” เขยใหญ่เบิกตากว้าง ในขณะที่เขยเล็กยกคิ้วตอบระรัว

“โห เจ๋งเลยพี่ชิน” กฤตกรยกนิ้วโป้งให้ทั้งสองข้าง

“เออ เจ้ากลาง คุณบัณฑิตติดต่อพี่มาว่าอยากขอใช้โลเกชั่นที่โรงพยาบาลเราถ่ายทำละครเรื่องใหม่” กฤตนัยเอ่ยกับน้องชายคนกลาง

“จะดีหรือครับ ผมไม่อยากให้ใครเข้าไปวุ่นวายกับคนไข้ของผม” ผู้อำนวยการโรงพยาบาลทำเสียงคล้ายกับไม่เห็นด้วยอยู่กลายๆ

“แต่พี่ว่าดีนะ พี่ให้เขาส่งเรื่องย่อของละครที่จะถ่ายทำมาให้อ่าน เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องวิชาชีพหมอและพยาบาลได้ดีทีเดียว เราลองดูขยรายละเอียดดูก่อน พี่ให้เขาเตรียมเอกสารเข้าไปคุยกับกลางพุงนี้”

“ครับพี่ใหญ่” กฤตกรรับคำสั่งเสียงเนือยๆ

“พี่ใหญ่ครับ ช่วงนี้น้องบัวให้เบบบุญกับน้ำบุศย์ดูละครบ้าง หรือแปล่าครับ” นายแพทย์หนุ่มเอ่ยถามในสิ่งที่ค้างคาอยู่ในใจ

“ไม่นะ น้องบัวให้ดูเฉพาะการ์ตูนหรือนิทานเท่านั้น” คนเป็นที่ตอบ ก่อนที่จะหันไปสนใจเด็กๆ ที่กำลังเล่นต่อสู้อกับคุณตาอยู่ฝั่งของห้อง

“ไปทันรู้จักแล้วสนิทกันตอนไหน” กฤตกรพิมพ์กำกับตัวเอง
เสียงแผ่ว

“เข้มน ละครเรื่องใหม่ เราต้องรับบทเป็นคุณหมอ แล้วก็ยังเป็นตัวร้ายเหมือนเดิม ร้ายลึกด้วยนะ ต้องทำการบ้านดีๆ” ทรงกลดยกมือยกไม้ประกอบกรพุดอย่างชดช้อย

“งานยากเลยนะคะ” เขมิกาทำหน้าที่เป็นกังวล “เข้มนไม่รู้อะไรเกี่ยวกับอาชีพอันทรงเกียรตินี้เลย”

“เห็นว่าติดต่อโรงพยาบาลชื่อดังเอาไว้ ถ้าได้ถ่ายทำที่นั่นจริงๆ ก็จะลองขอคุณหมอสักคนมาเทรนให้เข้มนเอง”

ทรงกลดบีบมือดาราในสังกัดที่เปรียบเสมือนน้องสาวเพื่อให้กำลังใจ

“สวัสดิ์ครับคุณบัณฑิตบุรีย์ เชิญนั่งก่อนครับ” กฤตกรลุกขึ้นจากเก้าอี้ ยกมือไหว้แขกผู้มาเยือนที่มีวิวุฒิสองกว่า แล้วจึงผายมือเชิญอีกฝ่ายให้นั่งลงบนเก้าอี้ด้านหน้าโต๊ะทำงาน

“ขอบคุณครับ คุณหมอกลาง” ผู้จัดละครชื่อดังค่อมศีรษะลงเล็กน้อยแล้วจึงย่อตัวลงนั่ง “โรงพยาบาลของโกคินอภิวัดมนี่ทันสมัยและสะอาดสะอาดทุกแห่งเลยนะครับ”

“ขอบคุณครับ เพราะพวกเราใส่ใจในคุณภาพชีวิตของทุกคน สุขภาพที่ดีส่งผลให้คุณภาพชีวิตดีตามไปด้วย” นายแพทย์นักบริหารยกยิ้มมุมปาก

“เห็นพี่ใหญ่บอกว่าคุณบัณฑิตบุรีย์อยากจะใช้โรงพยาบาลผมเป็นสถานที่ถ่ายทำละครหรือครับ” พุดน้อยต่อหยหนัก กฤตกรตั้งบทสนทนาเข้าสู่ฐานะที่จะหารื้อหลังจากจบประโยคทักทายทันที

“ครับ ผมอยากใช้ที่นี่เป็นโลเคชันหลักในการถ่ายทำ”

“แต่เกรงว่าการทำงานของคุณจะรบกวนคนไข้ของผม”

“ผมจะบริหารจัดการที่มงานให้เป็นระบบระเบียบ จะไม่ให้คุณหมอดังต้องวุ่นวายใจ อย่าเพิ่งปฏิเสธผมเลยนะครับ ลองดูเอกสารของผมก่อน” ผู้จัดมากฝีมือหยิบเอกสารขึ้นมาจากกระเป๋าแล้วยื่นให้เจ้าของสถานที่

กฤตกรรับเอกสารมาเปิดดูชื่อเรื่อง รายละเอียด เรื่องย่อ และสุดท้ายคือรายนามนักแสดงนำ

รายนามนักแสดงนำ นิธิ/ขวัญมณี/เขมิกา...

“เขมิกา” กฤตกรเอ่ยเสียงแผ่ว และนั่นก็ทำให้ผู้จัดที่นั่งอยู่ตรงข้ามรีบขยาดงานต่อทันที

“ครับ น้องเขม เขมิกา เธอจะมารับบทเป็นหมอ ว่าแต่คุณหมอกลางรู้จักน้องเขมด้วยหรือครับ”

“เอ่อ...ปละ...เปล่าครับ ผมไม่ค่อยได้สนใจเรื่องราวในวงการบันเทิงสักเท่าไร แต่เห็นว่าชื่อเพราะดีก็เท่านั้น”

นายแพทย์หนุ่มยัดตัวนั่งหลังตรง แล้วเลื่อนเอกสารเล่มดังกล่าวไปไว้ด้านข้าง

“ผมขอเอารายละเอียดไปศึกษาดูก่อน แล้วยังไงจะให้คนติดต่อกลับไป”

“ผมจะรอฟังข่าวดีนะครับ งั้นวันนี้ผมขอตัวก่อนดีกว่า คุณหมอจะได้ไปตรวจคนไข้สักที” เมื่อล่าลาเจ้าของสถานที่เรียบร้อยแล้ว ผู้จัดมือทองก็ถือโอกาสนี้เดินสำรวจโลกทัศน์ในบริเวณโรงพยาบาลต่อ

“เขมิกาอย่างงั้นหรือ” กฤตกรกระตุกยิ้มร้าย แล้วเอนตัวพิงผนังเก้าอี้

“นายสองคนคิดว่าย่างไร ฉันควรอนุญาตหรือเปล่า” ชายหนุ่มหันไปถามความคิดเห็นของคนสนิทที่ยืนปักหลักอยู่ข้างๆ

“ผมว่าก็น่าจะลองดูนะครับ จากในแผนงาน ถ้าทางเราช่วยจัด

โชนให้ดีก็ไม่น่าจะกระทบกับคนไข้สักเท่าไร” ภาณุแสดงความคิดเห็น

“ผมว่านอกจากจะได้เป็นส่วนร่วมในการถ่ายทอดเรื่องราว วิชาชีพที่นายรักแล้ว ยังได้โปรโมตโรงพยาบาลอีกทางหนึ่งด้วยนะ ครับ” ฉัตรดาตอบ

“อืม...งั้นหรือ” กฤตกรลุกขึ้นเดินออกไปยืนพิงกระจกห้องทำงาน ปล่อยให้สมองได้ไต่ตรองใคร่ครวญสิ่งต่างๆ อย่างละเอียด ก่อนที่จะหันกลับมาสั่งการคนสนิท “งั้นก็ตกลง แต่อย่าเพิ่งติดต่อ กลับไปละ รอสักสองวันก่อนแล้วค่อยโทร. ไปแจ้ง”

“ครับนาย” สองคนสนิทค้อมศีรษะรับคำสั่ง

“เราจะได้เจอกันอีกแล้วนะคุณนางร้าย” นายแพทย์หนุ่มพุดกับตนเองเสียงแผ่วเบา

4

“เอ้า เร่งมือกันหน่อย ต้องรีบเก็บภาพนิ่งให้ครบก่อนเที่ยง เพราะที่โรงพยาบาลจะมีงานแถลงข่าว” ผู้จัดการละครชื่อดังตะโกนกำชับทีมงาน

หลังจากได้คำตอบรับจากทางผู้บริหารโรงพยาบาลชื่อดัง เรื่องอนุญาตให้ใช้พื้นที่ถ่ายทำละครฟอร์มยักษ์ ทางทีมงานก็เร่งวางแผนการถ่ายทำ และตามแผนงานในวันนี้ก็คือการถ่ายภาพนิ่งเพื่อโปรโมตละคร ซึ่งตรงกับวันที่ทางโกคินอภิวัดมน์จะแถลงข่าวเปิดอาคารผู้ป่วยหลังใหม่พอดีพอดี ดังนั้นทีมงานจึงต้องเร่งแผนงานให้กระชับมากยิ่งขึ้น

“ใส่เสื้ออากวนแล้วดูเข้ามาหลายคนนะเข้ม เหมือนแพทย์หญิงตัวจริงเลย” ทรงกลดเอ่ยชม

“ชุดขาวสะอาดบริสุทธิ์นะคะ” เขมิกาอมยิ้มพลางก้มมองชุดที่ตนสวม

“บริสุทธิ์แต่ชุดหรือเปล่าจ๊ะ” เสียงของขวัญมณีดังขึ้นจากทางด้านหลัง โดยมีผู้จัดการส่วนตัวนามปียาเดินตามมาเป็นลูกคู่

“แก” ทรงกลดตะยานหมายจะพุ่งเข้าไปใส่ แต่เขมิการั้งแขนเอาไว้ได้ทัน แล้วส่ายหน้าไปมาเพื่อห้ามทัพ

“ที่นี่โรงพยาบาลนะคะ” นางร้ายสาวกระซิบเตือน

“ว้าย เบาๆ ค่ะคุณน้องขา ไม่เอาไม่พูด พี่เปียเกรงว่าคำถามของคุณน้องจะไปทิ่มแทงใจใครบางคนเข้า” ปีย่าหรือชื่อที่ปรากฏตามหน้าบัตรประจำตัวประชาชนคือนายปัญญา ยกมือขึ้นป้องปากกระซิบกระซาบกับนางเอกในสังกัดด้วยเสียงที่ดังกว่าการกระซิบหลายเท่าตัว กอปรกับท่าทางและสีหน้าที่แสดงออกก็ชัดเจนว่าไม่ได้เกรงกลัวตามที่กล่าวอ้างแต่อย่างใด

“แหม นังขวัญ นังเปีย มงดูเงาหัวตัวเองก่อนเถอะ แล้วค่อยมาวิจารณ์คนอื่น” ทรงกลดสะบัดเสียงพร้อมกระแทกลมหายใจ

“อย่าใส่ใจเลยคะพี่โคดี้ ถึงยังไงภาพลักษณ์ของเข้มนั้นก็ไม่ได้สวยหรืออะไรอยู่แล้ว” เข้มิกากุมมือพี่ชายหัวใจสาวเอาไว้ แล้วกึ่งลากกึ่งจูงออกไปอีกทาง ทิ้งให้นางเอกสาวและผู้จัดการส่วนตัวเบะปากมองตาม

“โอ๊ย แค้นนี่ทำเป็นทนฟังไม่ได้ ยัยนางร้ายเน่าใน” ขวัญมณีตะโกนไล่หลัง

“เบาๆ ค่ะคุณน้องขา เราสายแบริวนะคะ ท่องไว้ค่ะ นางเอกคะ ลูก สวยๆ เชิดๆ” ปีย่ายกนิ้วชี้ขึ้นมาสายแล้วขยิบตา

ขวัญมณีฮึดฮัดเล็กน้อย ก่อนที่จะปรับสีหน้าเป็นสวยใสตามบทนางเอกอ่อนต่อโลกที่ผู้จัดการส่วนตัวเขียนไว้ให้เดิน

...

“ดีมาก เสียงซำยสี่สิบห้าองศา สวย หันมาจิกก้างหน่อย” ช่างภาพตะโกนสั่งนางร้ายหน้าสวยให้โพสท่า

และเข้มิกาก็ไม่เคยทำให้ใครต้องผิดหวัง ความทุ่ทุ่ยและความเป็นมืออาชีพของเธอส่งผลให้งานออกมามีคุณภาพเสมอ

ทางด้านครอบครัวโกคินอภิวัฒน์ วันนี้เดินทางมาพร้อมกันที่โรงพยาบาล เพื่อร่วมงานแถลงข่าวเปิดอาคารพยาบาลหลังใหม่ที่ทันสมัยทั้งระบบรักษาความปลอดภัยและเทคโนโลยีทางการแพทย์ที่มีประสิทธิภาพก้าวไกลระดับโลก เมื่อได้ฤกษ์ตัดริบบิ้นเปิดอาคารโดยเจ้าสัวก์องภพและคุณน้ำเพชรเรียบร้อยแล้ว ก็ถึงขั้นตอนการแถลงข่าวที่วันนี้สี่เสี่ยวอมมานั่งหน้าไมโครโฟนให้นักข่าวซักถามพร้อมๆ กัน

“สวัสดีครับ สื่อมวลชนทุกท่าน ผมกฤตกร โกคินอภิวัฒน์ ในนามตัวแทนของครอบครัวโกคินอภิวัฒน์ ขอขอบคุณทุกท่านจากใจจริง ที่ให้เกียรติมาร่วมในงานเปิดตัวอาคารใหม่ของเราในวันนี้ และก็อย่างที่ทุกท่านได้เห็น วันนี้ผมไม่ได้มาคนเดียว แต่ยังมีพี่ชายและน้องชายมาร่วมในการแถลงข่าวในวันนี้ด้วย”

กฤตกรกล่าวทักทายสื่อมวลชนอย่างเป็นทางการ ก่อนที่จะหันไปสปรดต่าพี่ชายและน้องชายที่นั่งเรียงกันตามลำดับอายุ เมื่อทักทายและชี้แจงข้อมูลต่างๆ ของอาคารหลังใหม่เรียบร้อยแล้ว จึงเข้าสู่การซักถามเรื่องส่วนตัวของสี่ขุนพลนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงที่สี่เสี่ยวชนทุกแขนงจับตามอง

“คุณใหญ่กับคุณรองก็สละโสดมีครอบครัวไปแล้ว ไม่ทราบว่าคุณหมอกกลางกับคุณเล็กมีโครงการจะทำให้พวกเราออกหักกันอีกหรือเปล่าคะ” นักข่าวสาวคนแรกยิงคำถามพุ่งเข้าเป้าทันที

“ของผมนั่งอีกนานครับ แค่มัวพวกคุณคอยให้กำลังใจแบบนี้ ผมก็ไม่อยากมีใครอีกแล้ว” เสี่ยวหมายเลขสี่หยอดคำหวานที่ทำให้นักข่าวสาวส่งเสียงกรี๊ดดังลั่นลือบปี และนี่ก็คือสวรรค์ เมื่อคำหวานของเสี่ยวเล็กเรียกเสียงกรี๊ดได้ก็ย่อมเรียกเสียงอาเจียนจากสามเสี่ยวได้เช่นกัน

“แล้วคุณหมอกกลางล่ะคะ มีเจ้าของหัวใจหรือยัง” อีกหนึ่งเหยี่ยวข่าวถามต่อ

“ตอนนี้ยังไม่มีใครพิเศษเลยครับ” กฤตกรตอบพร้อมรอยยิ้ม

น้อยๆ ตามสไตล์

“แล้วไม่เหงาบ้างหรือคะ” นักข่าวสาวคนเดิมเดินหน้าถาม

“ไม่เลยครับ แต่ทุกวันนี้กลับบ้านไปเล่นกับหลานสาวหลานชาย ผมก็มีความสุขแล้ว” นายแพทย์หนุ่มระบายยิ้มหล่อละลายใจให้นักข่าวสาวคนเดิม

“คุณใหญ่วางแผนจะมีทายาทอีกหรือเปล่านั้น” อีกหนึ่งสาวหันไปยิงคำถามกับขุนพลหมายเลขหนึ่งของตระกูลบ้าง

“สองคนพอแล้วครับ รอเลี้ยงหลานๆ ต่อดีกว่า” สื่อหมายเลขหนึ่งตอบคำถามเสียงเรียบ ก่อนที่จะหันไปยิ้มควักให้น้องชายคนรอง

“แล้วแบบนี้เมื่อไหร่คุณใหญ่จะได้เลี้ยงหลานล่ะคะคุณรอง”

นักข่าวสาวคนเดิมรับมุกแล้วเดินหน้ายิงคำถามต่อทันควัน

“เร็วๆ นี้ครับ มีหรือกับหมอกกลางไร่บ้างแล้ว ภรรยาผมอายุยังน้อย คิดว่าคงมีไม่ยาก” สื่อหมายเลขสองผู้ครอบครองภรรยาเด็กตอบพร้อมรอยยิ้ม

การสัมภาษณ์ของสี่เสื่อยังดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ในขณะที่ ทีมงานกองถ่ายละครที่อยู่อีกมุมหนึ่งของโรงพยาบาลก็เริ่มเก็บของเล็กกองตามเวลาที่กำหนดไว้ เขมิกาเข้าไปเปลี่ยนชุดก่อนที่จะเดินออกมาหาทางรถกลที่นั่งรออยู่ในบริเวณสวนหย่อม

“อาหนูเข้ม อาหนูเข้มของเสื่อ”

เสียงเรียกคุ้นหูที่ตั้งมาจากทางด้านข้างส่งผลให้จังหวะการก้าวเดินของดาราสาวชะงักลง

“มาได้ไงเนี่ย” เขมิกาผินหน้ามองเล็กน้อย ก่อนที่จะรีบเปลี่ยนทิศทางการเดินไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อให้สัมภาษณ์และพบปะกับสื่อมวลชนจนสมควรแก่เวลา แล้ว ช่างภาพก็ขอเก็บภาพครอบครัวเพื่อลงข่าว โดยเชิญเจ้าสาวก้องภพ คุณน้ำเพชร และสองสะใภ้พร้อมทายาทตัวน้อยร่วมเฟรมด้วย

ดังนั้นทางทีมออร์แกนเซชันจึงขอจัดพื้นที่ใหม่ที่บริเวณแบ็กคอบป คุณใหญ่ คุณรอง และคุณเล็กเดินกลับไปหาครอบครัวที่นั่งรออยู่บนโซฟาด้านหน้าเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ส่วนคุณหมอกกลางนั้นแยกตัวออกไปคุยงานกับจัดราและภานู โดยมีสื่อมวลชนคอยหันกล้องตามเก็บภาพอิริยาบถสบายๆ ของครอบครัวใหญ่ครอบครัวนี้ตลอดเวลา

“จัดรา อาหารที่ให้สั่งมารับรองสื่อมวลชนจัดเรียบร้อยหรือยัง” กฤตกรเอ่ยถาม

“เรียบร้อยครับนาย จัดไว้ที่ห้องรับรองชั้นสอง” จัดราค้อมศีรษะตอบผู้เป็นนาย

“อืม...ดี แล้วการจัดการของทีมงานคุณบัณฑิตซูร์ยี่ที่มานั้นเป็นไปตามเงื่อนไขหรือเปล่าภานู” ผู้เป็นนายเลื่อนสายตามาถามอีกหนึ่งคนสนิท

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีครับนาย คุณบัณฑิตซูร์ยี่บริหารจัดการทีมงานเป็นระเบียบตามข้อตกลงทุกอย่าง” ภานูรายงาน

“รอดแล้ว” เขมิกะบายยิ้ม เมื่อสอดสายตามองหาทางเอาตัวรอดแล้วพบกับอาคารใหญ่ที่มีผู้คนเดินขวักไขว่ เธอจึงไม่ลังเลที่จะพุ่งทะยานเข้าไปแม้แต่น้อย โดยมีชายร่างกลมวิ่งกระหืดกระหอบตามเข้าไปติดๆ

“อาหนู อาหนูเข้ม” เสียงวิวัฒน์ตะโกนเรียกสุดเสียง และเสียงตะโกนอันดังก้องก็ทำให้นักธุรกิจและสื่อมวลชนที่ปักหลักอยู่ในบริเวณล็อบบี้อาคารใหม่หันไปมองคนต้นเสียงโดยพร้อมเพรียงกัน

เขมิกาแทบล้มทั้งยืน เพราะการที่เธอหนีเสียวิวัฒน์เข้ามา เจอกับกองทัพนักข่าวเช่นนี้ ร้ายแรงยิ่งกว่าการหนีเสียประจักษ์ เสียอีก

“หมดกัน ซีวิตเขมิกา” นางร้ายหน้าสวยรำพึงรำพัน ทว่าในขณะที่เธอกำลังสิ้นหวังจู่ๆ แสงสว่างแห่งการรอดพ้นก็สบประสานสายตามองมาพอดี

“เอนายัยเซ็ม เป็นข่าวกับอีตาซีเก็กเนีย ก็ยังดีกว่าเป็นข่าวกับตาแก่ตั้นหากลับ ค่อยไปแก้ข่าวที่หลังเอาละกัน” เขมิกาถอนหายใจ ให้แก่โชคชะตาของตัวเอง ก่อนที่จะพุ่งตัวเข้าหาเป้าหมายอย่างรวดเร็ว

“ขอโทษด้วยนะคะเบบี่ที่ทำให้รอนาน ไม่โกรธเซ็มนะคะ” ดาราสาวเกาะแขนตาซีเก็กเอาไว้ ก่อนที่จะเงยหน้าเผยอปากเซ็กซี้อยู่กับคนที่ยื่นเด่นเป็นสง่าอยู่ข้างกาย

กฤตกรยืนตัวแข็งทื่อ ชะงักจ้งงอยู่กับที่คล้ายกับต้องมนตร์สะกดของแม่ मदสาว ใบหน้าหล่อก้มลงมองมือบางอันเย็นเฉียบที่เกาะกุมล้าแขนของตนเอาไว้คล้ายกับกำลังไขว่คว้าหาที่พึ่ง

“หนูเซ็ม นี่มันอะไรกัน หนูกับคุณกลางไปรู้จักกันตอนไหน เสียไม่เสีย ไม่เชื่อเด็ดขาด” เสียวิวัฒน์โวยวาย มือไม้บดปายไปมา

“เสียขา เซ็มต้องขอโทษด้วยนะคะ แต่ว่าเซ็มกำลังซุ่มปลุกต้นรักกับหนุ่มนอกวงการคนนี่จริงๆ” เขมิกายิ้มหวาน พร้อมทั้งตอกย้ำการปลุกต้นรักร่วมกันด้วยการเขย่งปลายเท้ายื่นใบหน้าสวยเข้าไปใกล้ ใบหน้าหล่อเหล่านั้นที่ละนิด ก่อนที่จะกลั้นใจกดริมฝีปากเข้ากับกลีบปากหนาแล้วผละอออกอย่างรวดเร็ว

แต่ถึงแม้จะเป็นการกระทำที่รวดเร็วสักเพียงใด ทว่าเสียงซัดเตอร์ที่ตั้งระรัวก็ยืนยันได้ว่านักข่าวสามารถจับภาพอุกอาจนั้นได้ทันเวลา

ท่ามกลางเสียงซัดเตอร์ที่ยังกระหน่ำไม่หยุด เสียงร้อง ‘เฮ้ย’

ของสมาชิกครอบครัวโกคินอภิวัดณ์ก็ตั้งอึ้งไม่แพ้กัน

ชายหนุ่มมองวงการที่เฟื่องโดนนางร้ายดาวรุ่งขโมยจูบได้แต่
กะพริบตาปริบๆ ตกตะลึงสุดขีดกับเหตุการณ์ไม่คาดฝันนี้ อีกทั้งกระแส
ไฟฟ้าที่แล่นผ่านในขณะที่เธอทาบทับริมฝีปากมา ก็ทำให้นายแพทย์
หนุ่มตัวแข็งที่อประหนึ่งเป็นฟอสซิลล้านปี

“คุณเข้มคบหาดูใจกับ คุณกฤตกร โกคินอภิวัดณ์ เจ้าของ
โรงพยาบาลนี่จริงหรือคะ มีน่าละ คุณหมอมกลางถึงยอมอนุญาตให้ละคร
ที่คุณเข้มแสดงนำมาถ่ายทำที่นี่”

นักข่าวสาวยื่นไมโครโฟนออกไปตรงหน้านางร้ายหน้าสวย
พร้อมกับยิงคำถามที่ทำให้คนถูกถามชะงักจนแทบล้มหายใจ เพราะ
แม้แต่คิดหาวิธีสลัดเสี้ยมวิวัฒณ์ เธอจึงไม่ทันสังเกตว่าตอนนี้สื่อมวลชน
ที่ยืนกระจัดกระจายตามมุมต่างๆ ได้เคลือบพลมาล้อมเธอและ
ตาชั่งเก็บเอาไว้หมดแล้ว

“...”

เขมิกาเบิกตากว้าง เงยหน้าขึ้นมองตาชั่งเก็บ ที่ตอนนี้กำลังส่ง
สายตาเจ้าเล่ห์มาให้ สายตาที่เธอนึกเกลียดนัก ดาราสาวถึงกับแขน
ขาอ่อนแรงแทบทรุดทั้งยืน ทว่าซากฟอสซิลล้านปีที่ยืนแนบชิดอยู่
สัมผัสได้ถึงแรงโน้มถ่วง จึงวาดวงแขนกระชับเอวบางเข้าแนบลำตัว
ช่วยพยุงเอาไว้ได้ทัน

“ว่าไงละคุณ เขาถามก็ตอบสิ” กฤตกรโน้มใบหน้าลงกระชับ
แนบชิดใบหูหญิงสาว

“ทำไมคุณไม่บอกฉันว่าคุณเป็นเจ้าของที่นี่” เขมิกาพูดเสียง
ลอดไร้พิน ทั้งที่ยังแจกยิ้มหวานให้กองทัพนักข่าวอยู่

“อ้าว สรุปว่าผมผิด?” นายแพทย์หนุ่มเลิกคิ้วถามเย้ยวน

“เออ...” เขมิกาพยายามค้นหาคำพูดและหาทางออกให้แก่
เหตุการณ์ก็สิ้นไม่เข้าคายไม่ออกเช่นนี้ เธอไม่คาดคิดมาก่อนว่า

สถานการณ์จะบานปลายถึงเพียงนี้ เธอหวังแค่เพียงจะขอให้เขาช่วยพาออกไปจากที่นี่ และจัดการเสียวิวัฒนาการให้ออกไปจากชีวิตก็เท่านั้นเอง

“ยังงั้นตาใหญ่ น้องชายเราไปชุ่มปลุกต้นรักกับแม่หนูคนสวยนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่” คุณน้ำเพชรขยับตัวไปสะกิดถามบุตรชายคนโต

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับคุณแม่” กฤตนิยตอบมารดา ก่อนที่จะหันไปส่งสายตาดูตามน้องชายคนรองและคนเล็ก

สองเสือสายหน้าพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย ทว่าในขณะที่สมาชิกในครอบครัวกำลังมีนงกับสถานการณ์ตรงหน้าอยู่นั้น เสียงใสของสองหนูน้อยก็ดังขึ้นประสานกัน

“น้ำเข็มขา/น้ำเข็มค้ำบ” เด็กหญิงบุศย์น้ำเพชรและเด็กชายบุญรักษาร้องเรียกชื่อคุณน้ำคนสวย แล้วชูแขนขยับตัวขอลออกจากอ้อมแขนมารดาและอาสะไภ้

มินตรากับบัวบุษาสบตา กัน ก่อนที่จะย่อตัวลงปล่อยเจ้าตัวเล็กให้วิ่งฝ่าวงล้อมของนักข่าวไปแต่โดยดี

“โบบุญ น้ำบุศย์” ดาราสาวส่งยิ้มหวานให้ผู้ช่วยแก่สถานการณ์ อิมครีมตัวน้อย พร้อมกับย่อตัวลงอำแขนรับร่างตุ้ยนุ้ยทั้งสองเข้าสู่อ้อมกอด

“น้ำเข็มมาซ้ำจังเลย คุณพ่อบอกว่าคุณน้ำนักข่าวจะขอถ่ายรูปพวกเรา น้ำเข็มมาถ่ายรูปกับบุญนะค้ำบ” เจ้าเสือน้อยขโมยหอมแก้มคุณน้ำคนสวย ก่อนที่จะโยนระเบิดลูกใหญ่ให้เธอกู้วิกฤต

“น้ำเข็มสวยจังค้ำ” หนูน้อยน้ำบุศย์เอียงคอหอมแก้มทั้งสองข้างของคุณน้ำคนใหม่

“เอ่อ...” เขมิกากะพริบตาปริบๆ เงยหน้าขึ้นมองใบหน้าหล่อของคนที่ยืนกั้นข่าอยู่ใกล้ๆ ถ้าหากตรงนี้ไม่มีนักข่าวและหนูน้อยใน

อ้อมกอด เธอมั่นใจว่าคงได้ชวนหน้าหล่อแต่กวนประสาทนี้สักทีสองที

...

“ลูกพี่รู้จักดาราด้วยหรือครับพี่ใหญ่” คุณเล็กเอ่ยถาม

“นั่นสิครับ ดุสนิทสนมกันน่าดู อย่าบอกนะครับว่าเจ้ากลางแอบ
จีบสาวแล้วไม่บอกพวกเรา”

คุณรองยืนกอดอกมองน้องชายคนกลางพร้อมกับวิเคราะห์ที่
สถานการณ์ตามไปด้วย

“หมอกกลางมีเรื่องปิดบังพวกเรา แล้วไปขอความช่วยเหลือจาก
ไบบุญกับน้ำบุศย์อย่างนั้นหรือ ไม่น่าจะเป็นไปได้” พี่ชายคนโตพิมพ์

...

“จึ้นก็เท่ากับว่าคุณเซ็มคือว่าที่สะไก้คนที่สามของโกคินอภิวัดณ์
ไซ้ใหม่คะคุณหมอกกลาง”

ในเมื่อนางร้ายหน้าสวยเอาแต่ยิ้มเลื่อนลอย ไม่ยอมตอบคำถาม
นักข่าวสาวจึงขยับไมโครโฟนไปด้านหน้านายแพทย์หนุ่มแทน

เสียร้ายหมายเลขสามอมยิ้มน้อยๆ ในขณะที่ย่อตัวลงคุ้ม
หลานชายเข้าสู่อ้อมแขน แล้วส่งสายตาให้ดาราสาวคุ้มหนูน้อยน้ำบุศย์
ก่อนที่จะลุกขึ้นยืนเคียงคู่กัน

การยืนเคียงคู่พร้อมกับเด็กน้อยในอ้อมแขนเช่นนี้เป็นสิ่งที่อยู่
เหนือความคาดหมาย อีกทั้งมือเจ้ากรรมของตาซีก็เก็ทที่คว่ำหมับอยู่ที่
เอวก็เป็นสิ่งที่อยู่เหนือการควบคุมเช่นกัน ทำให้เขมิกาแทบจะกรีดร้อง
กับภาวะจำยอมที่เธอเป็นคนสร้างขึ้นมาแต่หาทางออกไม่เจอ

“ครับ เราสองคนกำลังศึกษากันอยู่” และคำตอบนี้ของทายาท
คนที่สามของตระกูลโกคินอภิวัดณ์ ก็เรียกเสียงฮือฮาจากบรรดา
สื่อมวลชนได้อีกรอบ

เขมิกายืนกะพริบตาปริบๆ อย่างกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

“เอาละครับ ผมว่าเรามาถ่ายภาพครอบครัวกันต่อดีกว่า คุณ

พ่อคุณแม่รอนานแล้ว” กฤตกรกล่าวยิ้มๆ แล้วเบือนหน้ามากระซิบกับหญิงสาวข้างกาย

“ถ้าคุณเดินหนีไปตอนนี้ นอกจากจะสลดเสียวิวัฒน์ทั้งไม่ได้แล้ว นักข่าวก็จะตามสืบเรื่องของคุณกับเสียและผมอีกเยอะเลยละ”

เจ้าของโรงพยาบาลกระดูกยิ้มเจ้าเล่ห์ ก่อนที่จะดันตัวดาราสาวให้เข้าไปร่วมเฟรมถ่ายภาพพร้อมกับครอบครัว

“กลับบ้านไปเข้าห้องลับเลยนะครับ อะไร ยังไง แอบมีหญิงไม่บอกใครเลย”

สื่อเล็กพูดเสียงลอดไรฟัน และนั่นก็ทำให้เจ้าของวาระกลืนก่อนน้ำลายลงคอ ส่วนทางด้านนางร้ายหน้าสวยที่กำลังส่งยิ้มให้กล้องอยู่นั้น ในใจก็ร้อนระอุไม่ต่างกัน